

θωμα) Μήλον τῆς Ἐριδος (ἔστειλα) Θανμάστριαν τοῦ Βεργαδόκη (πρέπει νὰ συμμορφωθῆς μὲ τὴν σημερινὴν προκήρυξιν τοῦ 108 Διαγωνισμοῦ) Χρήστον Δ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Μυρμηδῶνα, Φίλην τῶν Ζώων, (δὲν δὲν εἶμαι ἀλλὰ νὰ μοῦ γράψῃς) Πικριδιαιτὴν Μέλισσαν (ἰδὲ τί ἀπηγγέστα εἰς τὸ 20ὸν φύλλον πρὸς τὴν Στανάδουσαν Μανδουρίαν) Κάουεν, κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῖᾳ μὰς εἰς φανέλλους, ὅν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πετραίων μέχρι τῆς 6 Μαΐου ἐν τῶν Ἐπαρχίων μέχρι τῆς 16 Μαΐου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 30 Μαΐου.

201. Συλλαβόγραφος.

Δύο γράμματα τῶν Γάλλων
 Καὶ κατόπι ἀντανυμία,
 Πάλιν ὅστερ' ἄλλο γράμμα
 Θὰ τὰ βάλῃς ἐτὴ γραμμῇ,
 Καὶ θὰ ἴδῃς, φίλε μου λῦτα,
 Μὲ μεγάλην ἀπορία
 Ἐνα κράτος... χωρὶς στόλο,
 Νὰ προβάλλῃ ἐτὴ στιγμή.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάσκ

202. Μεταγραμματισμός.

Ρωτᾷς τί εἶμαι; Φάρμακον μὰ δὲν σοῦ λέγω
 [ποῖον.
 Ἄλλαξε μόνον, ἀν μ' εὐρῆς, τὸ πρῶτόν μου
 στοιχείον,
 Κι' ἀμέσως τότε θὰ μὲ ἴδῃς στὸ πιάτο σου
 ὡς φροῦτο,
 Ποῦ θὰ τὸ χάψῃς καὶ θὰ πῆς: Καλὸ ἦτανε
 καὶ τοῦτο!
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήνου ἠ' Ἑλλάς

203. Ἀναγραμματισμός.

Παρόμοιο θαῦμα, λῦταί μου, τώρα τάκου
 [μόλις!
 Μὰ φαγτασθῆτε ἕνας Θεὸς νὰ γίνεταί μιά πόλις
 Κεφάλι κάμων τὸ λαμβό, καὶ τὸ λαμβό κε-
 [φάλι!
 Ἄς φάξῃ τώρα καὶ ἄς πεισθῇ ἐκεῖνος τοῦ
 [ἀμφιβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Οὐρανῶ

204. Δικτυωτόν.

Χορημάτων ἑλλειψίς—δὲν σπανία!...
 Ἐπειτα ρῆμα, Ὀκεανίς,
 Ἐν ἄλλο ρῆμα—καὶ μ' εὐκολία
 Δικτύου πλέγμα ἀποτελεῖς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργεῖου Ἐρμοῦ

205-206. Μεταμορφώσεις.

1. Τὸ Φάσμα δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Χάρος
 2. Ὁ Σαῦρος διὰ 3 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Παῦλος
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγγέτου Ἀπόλλωνος

207. Διπλῆ Συλλαβική Ἀκροστιχίς.

Αἱ μὲν ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζη-
 τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Νηρηίδα, αἱ δὲ
 δευτέραι πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1. Ἐπίθετον τῶν πνευματῶν. 2. Ἐπίθετον
 τῶν σωμάτων, καὶ μάλιστα τῶν χονδρῶν.
 3. Ἐπίθετον ἀνθρώπων παραμελούντων τὰ
 τῆς ἐνδυμασίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαργαρίτου Ἀκρογιάλι

208. Φωνηεντόλογον

*-τλμ-δν-πζτ-λλ-ντμτζζ-τν-κνδνν
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταχυδόμου τῆς Εἰρήνης

209. Γρίφος.

α α τ t
 α ε α t t Bv
 α α t t
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλιόδας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φέλλου 11

96. Λάγος (λά, Ἴος).—97. Τέως-Κέως.

98. X M A 99. Τῶνα χέρι νίβει

E E N τ' ἄλλο καὶ τὰ δυο

Δ E T τὸ πρόσωπον (Ἡ ἀνά-

Σ E P I Φ O Σ γνωσις κατὰ στήλας,

Φ K Δ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ

Ω O Ω ἄνω καὶ ἐξ ἀριστερῶν

N N N πρὸς τὰ δεξιὰ).—100

(ἄκουσον οἱ ΜΗ... 2. Λέων (ὤμεΝ Ω

ΕΔληγες...) 3. Γαλῆ (Ἡ ΛΑΓηνος...)—103.

ΑΡΙΩΝ (Ἄλπει, Ὀράκη, Ἀσία, μήκΩν,

ὈδραΝία.)—104. Ὀσθαλιός, δεσπότης παι-

νει ἴππου.—105. Ὀδοὶ τοῖς ἡγεμέτοις (οὐ

ετ εἰς ιτ-μ ἐν εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Χρόνια πολλά, Σανθὸ Ἑλληγόπουλο, δι'

ἑορτὴν σου. Φλοῖσθε τοῦ Ρόακος, τε-

τραδίον σου δὲν ἐλήφθη.—Υπερήφανο Ἑλ-

ληγόπουλο. (H, 216)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν ταχυδρομικῶν δελτα-

ρίων μὲ συνδρομητρίαν Σάμου μέσον

Διαπλάσεως. Φανερῶσα αὐταῖς τ' ὄνομά μου.

—Ἰδανικότης. (H, 217)

Μεγεθόμοιο Ὀνειρο, μὴ τολμήσῃς νὰ θέ-

σῃς χεῖρα ἐπὶ τῆς Προέδρου μας,

διότι θὰ δώσῃς λόγον εἰς ἡμᾶς.—Ἰδανικότης,

Μαγαμένη Γαζία. (H, 218)

Μιμῶσα, σιταράλωναα! Πυργιώτικοι

κουραπίδες, ὦραϊοι; Πασχαά!

Le roi s'amuse, στὰ κρῶα τοῦ λουτροῦ.

Κρίμααα.—Ἰερὰ Ἄλτις, Μαγαμένη Φύσις.

Στὸ Patinage:—Τράκ... τράκδερ...
 πούφ!!—Τὶ συμβαίνει;—Τίποτε!...
 Πέφτει τὸ Σεντενεμένο Ἑλληγόπουλο.—Θεα-

ταί:—Μπράβο... Μπαίτς...!! (H, 220)

Ἐντενεμένο Ἑλληγόπουλο ἡ παρουσία

σου εἰς τὸ Patinage ὑπῆρξε... θριαμ-

βευτικωτάτη!! τὰ δὲ... ψισματά σου ἀμί-

μητα... δι' ὃ καὶ σε συγχαίρομεν...!!—Κῆ-

ρυς τοῦ Δικαίου, Τσίρος, Ἐλπίς τοῦ Μέλ-

λοντος, Αἴγλη ἐν Ζόφω. (H, 221)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφοὺς, δελτάρ. πανταχό-

θεν. Γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος.

Διεῦθυνσις: Γεώργ. Ν. Μωραΐτινην, μαθη-

τὴν Γυμνασίου, Καρδίτσας (Θεσσαλίας).

Ανθοστόλιος Χίος! Πάσχα! ἄμξι

caoutchouc! ἄμαξήλατης διοπτρο-

φόρος Χιώτης, ἐπιβάται ὑπουργικῶν συμβού-

λιον ἀνοικτοκάρδιον! τί εἰζήτει;—Ἀνεκά-

λυφα!!! Ἀρχηγὸς τῆς καταδιώξεως.—Αἰγύ-

πιος Πρίγνιμ. (H, 223)

Ασὴ τῆς Εἰρήνης τί ἔμαθα!! σοῦ ἔδω-

σαν τὰ παπούτσια ἀπὸ α' Ἀθηναίου;;

τί ρεζιλίκα!!—Αἰγύπιος Πρίγνιμ. (H, 224)

Ανταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια ἢ

διεθηνόσις μου: Constantin Μαου-

nis, P. R. Alexandrie. (H, 225)

Ἐισερχόμενος εἰς Διαπλασιακὴν κίνησιν

δηλῶ συναδέλφους Ἀλεξανδρεῦσι ὅτι

θὰ κρεμάσω δλους!!!—Ἀλεξανδρινὴ Καρ-

ματιόλλα (Δῆμιος Κράτους Ἀνοικτοκάρδιον).

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ

(πρῶην Αἴθα τῆς Ἀνοίξεως, Ἀσὴρ Χίου,
 Χιακὸς Ὀδραγός). Ὑπαρχηγὸς Πανελληνίου
 Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως, Ἀντιπρόεδρος α' Ὀ-
 ραίας Χίου, Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν
 Κράτους Ἀνοικτοκάρδιον, Ὑποψήφιος Δημο-
 ψηφισματος 1908. (H, 228)

Ανδὸς τῆς Αἰγύπτου! Ἐβδόμας παθῶν!!

Ἐθαγγελισαμὲ! ἀριστερὰ εἰσερχομένω!

Καθέκλα! Ἰσταμένη δεσποινίς!! θεᾶται!!!—

Διαβολόκος Ἀλεξανδρίας, Ἀλεξανδρινὴ

Ἀριστοκράτις, Περιπατητὴς τοῦ Σερφ.

Βασιλόπου! Ἰδανικότης! Μεγάλην ἐβδο-

μάδα πρῶτον πάστα-κρέμα! Ἀμάρ-

τωλαί!!—Φιλότιμο, Ἀστέρες Εἰρήνης καὶ

Χίου. (H, 230)

Αἰγυπτία Βασιλόπου! ὑπόσχου ἐξετέ-

λεσα, ἀναμῆνω ὑμετέραν, ὄφειλεις

πληρῶσαι ἐπισκέψεις ἱατροῦ, παθόντος πο-

δός μου ἀπὸ... κλωτσιάν.—Χιακὸς Ἀσὴρ.

Απόφασις Δικαστηρίου Κράτους Ἀνοικτο-

κάρδιον! Αἰγυπτία Βασιλόπου! συλ-

ληφθεῖσα ὑπὸ Μενεξεδέμου Ὀνειροῦ (ἀρχη-

γοῦ φρουρᾶς) δικασθεῖσα δὲ ὑπὸ Ἀστέρος

Εἰρήνης (ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης) κατεδικά-

σθη εἰς δεκάφρακτον πρόστιμον (ἐτησίαν ἀ-

πόρου).—Ἐδῆ τῆς Μάννας, Εἰκοστὴ Πέμ-

πη Μαρτίου. (H, 232)

Τριὰς Διαβόλων! Βασιλόπου! Ἰδανικότης!

Γαζία! Ἥλαθον! Εἶδον! Ἀπῆλθον!—

Ἀσὴρ Εἰρήνης. (H, 233)

Μαγαμένη Γαζία Φωτογραφικὴ μηχανή!!

ὑμετέρα ἀγρηστος! Ἀπέτυχε!! ἡμε-

τερα ἐπέτυχε!! Κρατῶ!!—Ἑλληγικὸ Φι-

λότιμο. (H, 234)

Ανθοστόλιος Χίος! Attention! Ἀστέ-

ρες (Χιώτης καὶ Κύπριος) συνωμο-

τοῦν! Ἐγὼ ὑπεραπείκω!—Ὁ Πρωθυπουργ-

γὸς (Βολιώτης) (H, 235)

ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ (πρῶην Γλυφο-

κουτάλα) Ἀνθυπαρχηγὸς Πανελλη-

νίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως, Σύμβουλος

α' Ὀραίας Χίου, ὑποψήφιος Δημοψηφισμα-

τος τοῦ 1908. (H, 236)

Στὸν ἀγαπητόν μου πρωθυπουργόν, γραμ-

ματέα καὶ ἀρχηγόν ΒΛΑΗΝΙΚΟ ΦΙ-

ΛΟΤΙΜΟ εδχόμεθα ἐτη πολλά καὶ τὴν ἐκ-

πλήρωσιν τῶν ἐγγενῶν τῆς καρδίας του πό-

θον!—Βασιλόπου, Ἰδανικότης, Ἀσὴρ

Χίου, Ἀσὴρ Εἰρήνης, Πάσχουσα Ἑλ-

λάς, Ἐβασίος Πλάτανος. (H, 237)

Ανθοστόλιος Χίος!! Πάσχα ἀπόγευμα!!

Βερένδα!! ἄμαξήλατικὴ!! Bouikley!

Τριανδρία!—Ἀστέρες Χίου καὶ Εἰρήνης.

Ἐlòtìmo! Il faut passer d'ici!! πῶ!

πῶ! πρωθυπουργέ!! μίλα τοῦ μπα-

μπᾶ σου τὴν γλῶσσα κι' ἄς σοῦ λείπῃ νὰ

Γαλλίξης μέσ' τὴν... ἐκκλησιᾶ. Κοντὰ ἐτὰ

ρότζζ!! ἀναίδεια! αὐτὶ στημένον!! ἀντο-

κτονία!!—Ἀστέρες Χίου καὶ Εἰρήνης.

Απόφασις στρατοδικείου ἀνοικτοκάρδιον:

Ἐνεκὲν λωποδυτικῶν κρουσμάτων γε-

ναμένων τὸ Πάσχα κατεδικάσθη ἐπὶ ἄμελεια

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασθὴν εἰς τὴν χάραν τῶν ὁμογενῶν
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ Τεύχους
Ἐσωτερικῶς:	Ἐξωτερικῶς:	Ἐσωτερικῶς λεπ. 20. Ἐξωτερικῶς λεπ. 20
Ετησία... φρ. 8,—	Ετησία φρ. χρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α καὶ Β, περιόδου
Ἐξάμηνος... > 4,50	Ἐξάμηνος > 5,50	τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. χρ. 25)
Τρίμηνος... > 2,50	Τρίμηνος > 3,—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ὀδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος Ἐν Ἀθήναις, 3 καὶ 10 Μαΐου 1908 Ἔτος 30ον.—Ἀριθ. 23—24

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ τὸν νεαρόν καὶ ἀγένητον κύριον, μὲ τὰ σαστιμένα
 ἄμαξια, ὁποῖος κάθεται μπροστὰ ἐστὶ τραπέζι μου, διαβάσει ἕνα-ἕνα
 τὰ γράμματά σας καὶ γεμίζει μὲ τὰ κομμάτια τῶν τὸ καλάθι;—Μπα!
 καλὸ δὲν εἶνε ὁ Ἀνανίας;—Μάλιστα, εἶνε ὁ Ἀνανίας. Καὶ κοττάξτε
 τον καλά, χορτάστε τον, χαρητὲ τον, γιατί κ' ἐγὼ δὲν εἰζεύρω πότε
 πιά θὰ τὸν ξαναἰδῆτε... ζωγραφισμένον. Ἀνανίας, ἀγαπητοί μου, εἰς τὸ
 γραφεῖόν μου δὲν ὑπάρχει πλέον! Οὔτε καμμία ἀπὸ τὰς δώδεκα ἀδελ-
 φάς του! Οὔτε κυρὰ-Μάρθα! Ἀκόμη οὔτε Πίσσα! Εἶμαι μόνη, ὀλομό-
 ναχη. Μ' ἐξεφορτώθησαν ὄλοι, καὶ τοὺς ἐξεφορτώθηκα ὄλους, — ἕως νὰ
 φορτωθῶ πάλιν ἄλλους. Ἐν τῷ μεταξύ, μὲ δλην μου τὴν ἡσυχίαν, ἂς σᾶς
 γράψω τὴν 26ην Κυριακὴν, καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς συνέ-
 βησαν τὰ σπουδαῖα αὐτὰ πράγματα.
 Μάθετε λοιπὸν ἐτι ὁ περιβόητος ψυχογιός μου ἀνέλαβε νὰποδεκατίσῃ
 μόνος του τὸν σωρὸν τῶν ἀπαντησῶν σας εἰς αὐτὴν τὴν Κυριακὴν. Ἐπειδὴ,
 φαίνεται, δὲν εἶχεν ἐπεισόδιον, — αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ στοιχεῖα δὲν μᾶς κα-

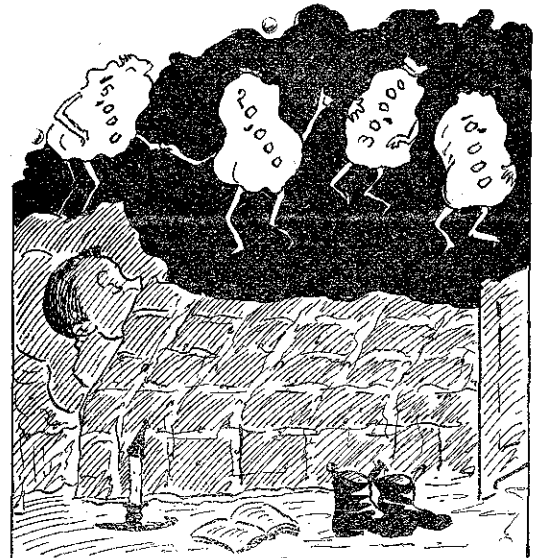
τέτρεξαν, — έσοφίσθη ο κύριος να κάμη πραξικόπημα. 'Αλλ' όχι, δεν είνε δίκαιον αυτό που λέγω. Το πραξικόπημα το έκαμε μάλλον άσυναισθητός, χωρίς να το θέλη, καταληφθείς από μίαν κρίση τής νευρασθενείας, ή όποια τον έβασάνιζε — και μάς έβασάνιζε — τον τελευταίον αυτόν καιρόν.

Λέγουν, παιδιά μου, ότι ή νευρασθένεια είνε ή νόσος του αιώνος. Καί ποίος σήμερα, πολύ ή όλίγον, δεν είνε νευρασθενικός! 'Ο πολιτισμός, ή πρόοδος, ή πολυθόρυβος ζωή, οι φωνογράφοι, ή φοβερά παραζάλη, ή άγρία βιοπάλη, ή αιώνια τύρφη, το πολύ διάβασμα, ή πολλή εργασία, αι πολλά διασκεδάσεις, όλ' αυτά κατακουράζουν, εξαντλούν κ' ένκεντρίζουν τους δυστυχείς ανθρώπους που ζούν εις τας μεγάλας πόλεις. 'Αν θέλετε μάλιστα να ξεύρετε, οι νευρολόγοι προβλέπουν πολύ άσχημον το μέλλον τής πολιτισμένης ανθρωπότητος, εάν δεν αποφασίση ν' αλλάξη το πρόγραμμα, και αν δεν επιστρέψη, αν όχι έντελώς, τουλάχιστον κατά μέγα μέρος, εις τον ήρεμον γεωργικόν βίον... 'Αλλ' είνε περιττόν να σάς κουράζω με αυτάς τας θεωρίας, εις τας όποιας άλλως τε μερικά άπαντήσεις τής Κυριακής μας, — από τας ώραιότερας, — θα μάς επαναφέρουν μετ' όλίγον. Το ζήτημα είνε ότι ο 'Ανανίας, ως άνθρωπος και αυτός του αιώνος, δεν ήμπορούσε να μη προσβληθῆ από νευρασθένειαν. Καί τον τελευταίον αυτόν καιρόν, το κακόν του εΐχε γίνη άνυπόφορον.

"Όλα τον ένωχλούσαν: το όργανόν του περνούσε και έπαιζε το «κόσμο άκούω και κόσμο δε βλέπω», — ή θύρα που έτριζε, — ή κυρά-Μάρθα που ώμιλούσε εις το δίπλανόν δωμάτιον, — ή Κική που έπαιζε το τόπι της, — ο ήλιος, ο ήσκιος, ο άέρας... "Ηθελε ήσυχίαν και, — όπως λέγει κάπου ο Χρυσόστομος διά τους παράξενους «νύκτα μεθ' ήμέραν και ήμέραν μεθ' ήλιον». Παιδί πρᾶμμα — κατά την φράσιν τουλάχιστον τής κυρά-Μάρθας — εΐχε καταντήση παράξενος σαν γέρος. Καί άλλο δεν έκαμνε, παρά να γρινιάζη και να εξάπτεται με το παραμικρόν.

'Ο ιατρός τον όποιον έσυμβουλεύθη έσχάτως, του έδωσε κάλι και απέδωσε το πάθημά του εις διανοητικήν υπερκόπωσιν. «Αυτοί οι διαγωνισμοί με πήραν στο λαιμό τους!» έλεγε μελαγχολικώς ο ψυχογυΐς. Καί ίσως δεν εΐχεν άδικον... Να είνε ύποχρεωμένος ο δυστυχής να εξετάζη, από τας λύσεις έως τας Λευκάς λέξεις, είκοσι χιλιάδες άπαντήσεις το χρόνο!! Χωριστά τα τετράδια των Μ. Μυστικῶν! χωριστά τα γράμματα, που ως γραμματεΐς ήτο ύποχρεωμένος να τα διαβάζη!... 'Υστερ' από τόσην εργασία, δεν είνε θαύμα πως έπειράχθησαν τα νεύρα του...

Λέγουν ότι άρκεί μιά σταλαγματιά, διά να ξεχειλίση το ποτήρι. Καί διά το ποτήρι του 'Ανανία, ή σταλαγματιά αυτή ήτο ο διαγωνισμός τής Κυριακής. Σταλαγματιά μιά φορά!... Φαντασθήτε πεντακοσίας τουλάχιστον άπαντήσεις, πεντακόσια γράμματα, τα περισσότερα στενογραμμένα, κακογραμμένα και κάποτε μουντζουρωμένα, με όλων των χρωμάτων τα μελάνια και εις όλων των ειδών τα χαρτιά. Καί να είνε ύποχρεωμένος να τα διαβάση όλα, να εξελέγη, να ξεκαθάρση και να κατατάξη αυτόν τον κικεδῶνα... 'Ός να προησθάνετο τί έμελλε να συμβῆ, άνέβαλλε την εργασία από έβδομάδα εις έβδομάδα. 'Αλλά... ήλθε πιά ο κόμπος στο κτένι... 'Εγρίνιασε, έμυρμούρισε, τα έβαλε με όλους και

«Και ιδού τες να χοροπηδούν...» (Σελ. 179, στ. β')

μέ όλα, και εκλείσθη εις το γραφείον διά νάρχηση την πολυστανακτον αυτήν εργασία. Κ' έκαμνε μιά ζέστη έκείνη την ήμέρα!...

Φαίνεται — και λέγω φαίνεται, διότι δεν ήμουν μάρτυς αυτόπτης εξ' άρχης, — ότι μετά την ανάγνωσιν των πρώτων έκατόν άπαντήσεων, αι όποιαί έλεγαν τα ίδια και τα ίδια, τα νεύρα του 'Ανανία άρχισαν να χορεύουν. Τον ήκουα από το άλλο δωμάτιον να στεναίη: «'Όψ! οψ!... τί άηδίες!...» Καί πάλιν σε λίγο: «Θά σκάσω... δεν μπορώ πιά!... Μα είνε άνυπόφορα αυτά τα παιδιά...» Καί άργότερα: «Μά δε θα με λυπηθῆ κανένα στοιχείο, να κάμη και τώρα το θαύμά του;» «Έως ότου, εις το τέλος, ήκουσα κάτι ύποκόφους μυκηθμούς — γρρρρ! βρρρρρ! — και κρότους χαρτίων σχιζομένων με λύσαν. Δεν έδωσα μεγάλην προσοχήν, νομίσασα ότι ο 'Ανανίας, νευρικός και φουρισμένος κατά το σύνηθες, έσχίσε τίποτε άχρηστα χαρτιά διά να... ξεθυμάνη. 'Αλλ' έπειδή οι κρότοι εξακολουθούσαν και οι μυκηθμοί εγίνοντο πολύ άγριοι, έφοβήθηκα κ' έπήγα να ιδώ τί συμβαίνει!...

'Αδύνατον να σάς περιγράψω την φρίκην μου, όταν εύρέθην έμπρός εις το θέαμα έκείνο!...

'Ο 'Ανανίας όρθιος, έξαλλος, με το πρόσωπον ώχρον και ήλλοιωμένον, έσχίσε γραμματα, έσχίσε, έσχίσε, και τα έπετοΐσε εις το καλάθι. 'Εκαμνε σαν τρελλός, σαν δαιμονισμένος...

«'Όρμησα και του έκράτησα τα χέρια. — Τι έπαθες!... τί κάνεις, δυστυχημένε!...

'Αφρίζων έκείνος, προσεπάθησε να έλευθερωθῆ, διά να εξακολουθήση ίσως το καταστρεπτικόν του έργον, αλλά κ' εγώ τον έκρατούσα με όλην μου την δύναμιν... Τότε έδωλα εν άκρόμυ διού-τρείς κραυγάς μανίας, και έπεσεν εις μίαν πολυθρόναν αναίσθητος.

'Εφώναξα κ' έτρεξαν όλοι... Με τριψίματα, με ξειδία και μ' αίθερες τον συνεφέραμε... Καί άμα ανέλαβε τας αισθήσεις του και την χρῆσιν τής γλώσσης, άρχισε, με κλειστα ακόμη μάτια, να παραληρή:

— Σάγλες... άηδίες... άπελπισία... Δεν μπορώ πιά... Θα παραιτηθῶ... θα φύγω... θα πάω να γίνω στρατιώτης... θα πάω να ζήσω στο χωριό... Διά να γίνω άνθρωπος, σαν το Σάσα... Θα πολεμήσω με λύκους και με άρκουδες... ναί... άλλ' όχι πιά με γράμματα... Φθάνει! φθάνει!... Θα φύγω! θα παραιτηθῶ...

Με χιλια βάσανα, τον έβάλαμε στο κρεβάτι του. 'Ηλθεν ο ιατρός και έπεν ότι ήτο «νευρική κρίσις». 'Ο δε 'Ανανίας, ο όποιος και εις έκείνην ακόμη την κατάστασιν, δεν εξεγούσε τάλογοπαίγνιά του, διαμαρτυρήθη:

— 'Όχι! ήτο κρίσις... τής Κυριακής!

'Ο ιατρός, μεμυημένος και αυτός εις τα του κύκλου μας, έμειδίασε. Του έγραψεν βρομυθον κάλι, και διέταξε να τον άφίσωμεν μερικάς ήμέρας εις την ήσυχίαν του. 'Αλλ' ο 'Ανανίας εΐχε κάμη πλέον την άπόφασιν του. Καί μόλις έφυγεν ο ιατρός, έσηκώθη, έμάζεψε τα ρούχά του και τα βιβλία του, και κατέβη κάτω να... με άποχαιρετήση.

'Ητο ακόμη όλίγον ώχρός, άλλ' έντελώς ήσυχος.

— Κυρία Διάπλασις, μου έπτε με σταθερότητα, πρέπει να φύγω και θα φύγω. 'Η ασθένειά μου με τας κρίσεις αυτές δεν μου έπιτρέπει πλέον να μένω εις το γραφείον σας

και να σάς βοηθῶ εις τας κρίσεις. Σήμερα κατέστρεψα την Κυριακήν, αύριο ποίος ξέρει τί μπορώ να καταστρέψω... 'Όχι, όχι, θα φύγω όσφ είνε κενός... θάλλάξω ζωή... για να σωθῶ κ' εγώ, να γλυτώσετε και σεΐς από έμέ... Θα καταταχθῶ 'στο στρατό να κάμη τή θητεία μου. 'Η ζωή του στρατώνος θα με ώρηλήση. 'Επειτα... βλέπωντας και κάωντας. Μπορεί να πάω και στο χωριό... 'Όσο γι' αντι-καταστάτη, νομίζω ότι δεν θα σάς είνε δύσκολο να βρητε.

Εΐδα ότι ή άπόφασιν του ψυχογυΐου μου ήτο άμετάτρεπτος — και ίσως άναγκαία, — και μετά μικράν συζήτησιν τον άφισα έλευθερον να κάμη ό,τι θέλει.

'Αλλ' ήλθε τότε και ή σειρά των άδελφών του.

— 'Αφού φεύγη ο 'Ανανίας, έπεν ή 'Αγάπη, ούτε μεΐς δεν μπορούμε πιά να μέινουμε εδώ... 'Όσο θα ύπηρετῆ 'στο στρατό ο άδελφός μας, θα μπορούμε έσωτερικώς σε κανένα σχολείο. 'Επειτα πάλι... βλέπωντας και κάωντας.

'Απερασίση λοιπόν και αυτό.

'Αλλά... ήλθε και ή σειρά τής κυρά-Μάρθας!

— Κ' εγώ, κυρία μου, νομίζω ότι είνε ώρα να πηγαίνω 'στο χωριό μου... 'Ορίστε και το τέλος τής «Κουκλας τής Ληλίκας». Δεν άφίνω, βλέπετε, τίποτε άτελείωτο... Εΐμαι πολύ γρηά, και θέλω να πεθάνω 'στο χωριό μου. 'Ας καθήσω τουλάχιστον εκεί ως που να τελειώση το στρατιωτικό του ο 'Ανανίας. Καί έπειτα... βλέπωντας και κάωντας.

Τελοςπάντων άπερασίση και αυτό. Μου έπονούσε να χωρισθῶ ύστερ' από τόσα χρόνια τους ανθρώπους μου, αλλά με παρηγορούσεν ή ιδέα ότι ο χωρισμός εΐμπορεί να ήταν διά το καλόν των: ο 'Ανανίας να γιαιτρευθῆ από τα νεύρα του, τα κορίτσια να μάθουν κάτι παραπάνω 'στο σχολείο, ή γρηά-Μάρθα να ξανα-νειώση 'στο χωριό... 'Επειτα ή ιδέα ότι ο χωρισμός δεν θα ήταν αιώσιος (βλέπωντας και κάωντας...) Καί τέλος ή ιδέα ότι μιά άλλαγή του προσωπικού μας, γενικώς, ήμπορούσε να χρησιμεύση και ως ευχάριστος ποικιλία διά τους φίλους μας.

Δεν θα έπιμείνω εις τας συγκινητικὰς λεπτομερείας των άποχαιρετισμῶν. Τας φαντάζεσθε... Σας λέγω μόνον ότι έφυγαν όλοι, και ότι μαζί των έφυγε και ή Πίσσα. Την έπήραν τα κορίτσια εις το Σχολείο; 'Ακολούθησε τον 'Ανανίαν εις τον στρατόνα; 'Εφυγε μαζί με την Μάρθαν εις το χωριό; 'Από άπελπισίαν, έπήρε τους δρόμους κ' έχάθη; 'Ός αυτήν την ώραν που σάς γράφω, δεν το ξέρω.

'Ός αυτήν την ώραν έπίσης δεν ξέρω ποίοι θα είνε οι άντικαταστάται του ψυχογυΐου, των 12 άδελφών του, τής οικονομου και τής συνηγάτας μου. 'Αλλ' αυτό θα το μάθετε όταν, με το καλό, θα γίνη ή Εικόστη 'Εδδῶμη Κυριακή...

* *

Σήμερα γίνετα ή Εικόστη 'Εκτη, με τας όλίγας τυχεράς άπαντήσεις, αι όποιαί έγλύτωσαν από την νευρικήν μανίαν και το πραξικόπημα του 'Ανανία και δεν επεπάχθησαν, μετά τριακοσίων σχεδόν άλλων συντρόφων, εις το καλάθι κομματιασμένοι... 'Επεχείρησα να συναρμολογήσω τα κομμάτια, αλλά γρηγόρα εΐδα ότι έπρεπε να παραιτηθῶ αυτού

του άθλου. Μόνον το όγκῶδες χειρόγραφον του Φοΐβου Έδδῶτα θα ήμπορούσε κανείς να το ανασχηματίση, διότι ήτο άπλῶς σχισμένον εις τέσσερα. 'Αλλά και αυτό άπετελείτο από έξ μεγάλας και πυκνάς σελίδας! Καί ύποθέτω ότι δι' αυτό επεχείρησε να το καταστρέψη ο 'Ανανίας. 'Η έκτασις του έπροξένησε άπελπισίαν. 'Αλλως τε εις την προκήρυξιν ώρισχμεν ως ανώτατον όριον δύο σελίδας μικράς συνήθους έπιστολής. Αί έκτενέστεραι άπαντήσεις άπαγορεύονται και άποκλείονται.

Σας ύπεθυμίζω την έρώτησιν: «'Αν έκερδιζατε τον πρώτον αριθμόν του Λαχείου του Στόλου και ήσθε αύτεξούσιοι να διαθέσετε τα χρήματά σας, τί θα έκάματε με αυτά;»

'Ας ιδώμεν πρώτα-πρώτα τί άπαντούν έκείνοι οι όποιοι... δεν ήθέλησαν ναπαντήσουν.

«'Ηθελα ναπαντήσω 'ς αυτή την έρώτησί σου, άλλ' ήτον άδύνατο — μου γράφει ο Φλοΐσβος τής Θαλάσσης. — Το μυαλό μου δεν κατέβαζε τίποτα... 'Αλλά σε τέτοιες περιστάσεις έρχεται βοηθός κανένα όνειρο, και πραγματικώς, το βράδι πουπεςα να κοιμηθῶ, έσκέφθηκα καλά-καλά την έρώτησιν σου, και εΐδα όνειρευόμενος πως οι ψεύτικες 100,000 έλάμβαναν ύλην... σάρκα και όστά, και ιδού τες να χοροπηδούν έμπρός στα έκθαμβα μάτια μου. Κ' εγώ, εγώ που έρχον-

«'Ενα χορό μασκαρευμένων...» (Σελ. 181, στ. β')

ται στιγμές και δεν βρίσκειται στην τέση μου ούτε δεκάρα... άργεντινή, άπ' τή πολλή μου τή χαρά, τρελλάθηκα, λείει... 'Όστε να! τί χαρά μου! 'Ηύρα την άπάντησιν: 'Απ' τή χαρά μου θα τρελλανόμουν. 'Όστε τί άπάντησις; θέλεις από ένα τρελλά;»

Το 'Ενωσις ή Θάνατος άπαντιᾶ ότι αγοράζει λαχεία όχι με την ιδεάν ότι θα κερδίση τον πρώτον αριθμόν και θα γίνη άκόπως πλούσιος, αλλά με την έλπίδα ότι, με τα χρήματα που δίδει, εΐμπορεί ίσως ναγορασθῆ «εις έκ των ήλων», οΐτινες θα ένσφηνισθῶσι εις το πλοΐον

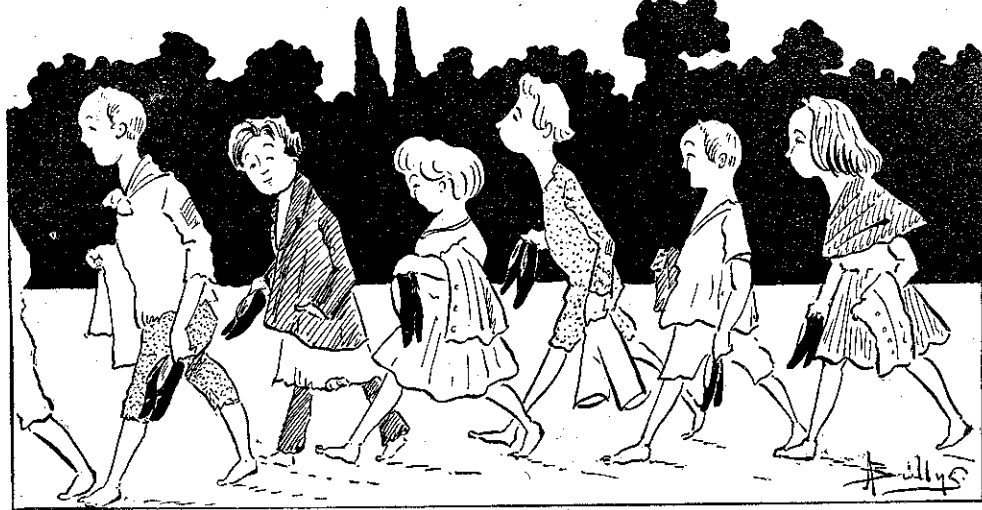
έκεινο, το όποιον πρώτον θα εισέλθη εις τον Κεράτιον, με την κυανόλευκον υπερήφανως κυματίζουσαν.» Δυστυχώς, την ώραίαν αυτήν σκέψιν έκαμεν ο φίλος μας άφού εξέητησε τους κερδισμένους αριθμούς και εΐδεν ότι ο ίδιός του δεν έκέρδιεν, όχι 100,000, άλλ' ούτε 50 δραχμάς!...

'Η 'Ερθηρά Γαλέρα άμφισβητεί κατ' άρχήν την ειλκρινειαν των άπαντήσεων, και προπιάντων των διαφόρων... φιλανθρωπών και πατριωτών. «'Νά, λέγει, κ' εγώ αυτή τή στιγμή που σου γράφω, κατέχομαι υπό τόσοσιν πατριωτισμού, ώστε μου φαίνεται ότι θα έδωδα και τας 100,000 ύπερ του Στόλου. Θα το πιστεύσης; 'Αμφιβάλλω. Γι' αυτό λοιπόν περιμενε πρώτα να μου πείση το λαχείον, και τότε θα σου γράφω πραγματικώς πως θά διαθήσω τα κέρδη μου και θα πιστεύσης. 'Εν τῷ μεταξύ... σε άσπάζομαι.»

Με το αυτό άκριβῶς πνεῦμα μου γράφει και ο Πρόμαχος τής 'Ελευθερίας, και επάνω-κάτω ή 'Ελιούδα, το Πίστις-Πατοΐς, ο Μουσουργής 'Απόλλων, ο Χειμωνιάτικος 'Ηλιος, (ο όποιος επίκαιρως μου ένθυμίζει την παροιμίαν «'Εξω άπ' το χορό κανείς πολλά τραγούδια λέγει»), έπειτα ο Δικηγόρος τής Νεολαίας, ή Πικραμένη Καροούλα, το Πάφ, ο Κέσθερος, — με καλογραμμένας άπαντήσεις, όλοι αυτοί, — και άλλοι πολλοί και διάφοροι, οι όποιοι εΐδαν όνειρον ότι έ-

κέρδισαν, και εξύπνησαν, κ' εύρέθησαν πάλιν νέτοι-σκέτοι, και παραίτησαν τὰ μεγαλεπίβολα σχέδια και τήν ιδέαν τής διανομής. Όρθά-κορτά τὰ λέγει ή Βασίλισσα τών Κυμάτων: «Έπειδή έως τώρα πολλάκις ήγόρασα λαχεύα και τίποτα δεν κέρδισα, και έπειδή βαρύνομαι, — είμαι δ' και όλίγον τεμπέλα — να κάθομαι να σκέπτομαι τί και τί θ' έκαμνα τὰ χρήματα, δια ταύτα παρζιτούμαι τής άπαντήσεως εις τήν έρώτησίν σας, και ούτω και τον έκυτόν μου βγάξω από τον κόπο του να σπάξω τὸ κεφάλι μου, και σ'αξ από του να διαβάσετε τίς σαχλαμάρες μου.»

«Να τούς δώτῃ τὰ παπούτσια 'στό χέρι...» (Σελ. 181, στ. β.)

Ο Φιλόπατρις Έλλην φαντάζεται ότι με τὰς 100,000 θ' ήγόραζεν έν αερόπλοιον σαν τον «Γύπα» του Βέρνιδος Βολκώφ, και καταλήγει εις τούς έξῆς μαθηματικούς, όπως τούς λέγει, ύπολογισμούς: «100,000=αερόστατον, αερόστατον=άήρ. Τί έχω έμπρός μου; άέρα. Άρα έχω 100,000 δραχμάς. Κ' έπειδή δεν μου χρησιμεύουν, σ'αξ τὰς στέλλω ταχυδρομικώς προς άξῆσιν του φύλλον». — Έλήθησαν, Φιλόπατρι Έλλην, και σ' εύχαριστῶ. Η άξῆσις θ' πραγματοποιηθῇ έντος όλίγου.

Τέλος ή Γλυκυάλαος Αηδών, έν τών παραιτουμένων και αυτή δια τὸ άδύνατον του πράγματος, — φαντασθήτε ότι μόνον με 100,000 χιλιάδες ήθελε ναγόραση σπίτι, να χαρίση εις τον Στόλον όσα θ' έφθαναν δι' ένα πλοιον, να κτίση σχολείον και... να μήν άρῆσι πτωχόν χωρίς έλεημοσύνην!... — καταλήγει έμμέτρως ως εξῆς:

Κάλλιο να μήν τες κερδίσω,
Γιατί κάνοντας τὸ ένα
Θ'α μου λείπη τότε τ'άλλο
Κ' έτσι θαμαι σαν και πρώτα.

«Ας ακούσωμεν τώρα εκείνους που έπιχειροῦν όπωσδήποτε μίαν διανομήν του φανταστικού κέρδους εις τὰ σοβαρά, και πρώτα εκείνους που ένθυμούνται να εύεργετήσουν τήν Διάπλασιν.. Φυσικά, είναι πολλοί. Είναι και ή άγάπη—αυτό δεν είμπορῶ να τὸ άρνηθῶ, — άλλ' είναι και ή κολακεία με τήν έλπίδα του βραδείου. Έχω έμπρός μου ένα μέγαν σωρόν από τέτοιαις άπαντήσεσι και χωριστὰ όσας εξέσχισεν ο Άνανίας. Έκλέγω εκείνους που μου φαίνονται ειλικρινέστεροι.

Ο Χιακός Λιμήν, έν κέρδιζε, θ' άκρατούσε πρώτα μερικά χρήματα δια τὰς διαφόρους του ανάγκας,—αυτό ίσα-

ίσα μαρτυρεῖ τήν ειλικρινειάν του και ένθυμίζει τὸ κοινῶς λεγόμενον ότι ο Χριστός πρώτα τὰ γενεά του εύλόγησε, — έπειτα θ' έχάριζεν άλλα τόσα εις μερικά άπορα παιδιά, και τὸ επίλοιπον, «με μέγαν του εύχαριστήσιν θ' άκαμνε δῶρον εις τήν άγαπημένην του Διάπλασιν, άλλα με τήν συμφωνίαν ναύξῆσῃ τὸ φύλλον εις δεκαεξασέλιδον και με τήν αὐτὴν συνδρομήν, τὸ όποιον λίαν έπιθυμεί να γίνη, πιστεύει δὲ ότι τὸ έπιθυμοῦν επίσης και οι άλλοι.» Άκουσ έκεί! Με ξένα χρήματα μάλιστα...

Ο Ριγολέττος, ο όποιος συνοδεύει τήν άπάντησίν του και με μίαν εικόνα — ζωγραφίζει δὲ ωραιότατα — θ'α μου έχάριζε 50,000, θ'α έδιδε κάτι και εις τούς πτωχούς, και με τὰ επίλοιπα θ' άπραγματοποιούσεν ένα όνειρόν του και θ' άφευγε δια... τήν Σελήνην, όπου και θ' άλάμβανεν εις τὸ έξῆς τὸ φύλλον μου δεκαεξασέλιδον και με χρωματιστάς εικόνας.

Η Γλυκεία Έλλίς, ο Πρόας ο Νικίου, ο Μικρός Πολωνός, τὸ Χρυσὸ Άγγελούδι, ή Έθνική Αναγέννησις, τὸ Άνθος τής Δόξης, ή Άφρα, ο Αναγεννώμενος Φοῦνις κτλ. κτλ. τὰ μισὰ χρήματα θ' άδιέθετον ύπὲρ τής Διαπλάσεως ή θ' άνέγραφον εις αὐτὴν άπόρους, και με τὰ άλλα μισὰ θ' άκαμναν διάφορα άλλα πράγματα, Σχολεία, Τυρλοκόμενα, δωρεὰς ύπὲρ του Στόλου και όσα φαντάζεσθε. Άλλ' ή Νεράιδα του Πηγεῖου θ' άδιέθετεν όλόκληρον τὸ ποσόν δια να χαρίση εις τὸ Έθνος «μίαν νέαν περίοδον τής Διαπλάσεως» έκτυπομένης εις γιγάντεια πιεστήρια, έπως τὰ του Κήρυκος τής Νέας Υόρκης». Διότι ή Νεράιδα του Ωκεανου έπήγεν εις τήν Αμερικὴν, ειδε τὰ τυπογραφεία και τὰ άλλα θαυμάσια του νέου κόσμου και... τὰ έπέθησε δια τήν πατρίδα της.

Προχωρῶ. Έρχονται τώρα εκείνοι, τών όποιών ή κυριώτερα δωρεὰ θ' ήτο ύπὲρ του Στόλου. Τὸ Χρυσόμαλλον Λέρας διατυπώνει ζωρότερα τήν ιδέαν του.

«Δια να έμπορευέται χιακὰ προϊόντα.» (Σ. 181, στ. β')

«Αν εκέρδιζα, λέγει, τὸν πρώτον άριθμόν του λαχείου του Στόλου, θ' ά τὸν έχάριζα εξ' όλόκληρου εις τον Στόλον λέγων: Τὰ του Θεου τῷ Θεῷ και... τὰ του Στόλου τῷ Στόλῳ». — Επίσης ο Αησιοπειρατής θ' άθεώρει βεβήλωσιν τὸ να κρατήσῃ δια τὸν εαυτόν του χρήματα έν όνόματι του Στόλου κερδιζόμενα, έπομένως ίερά. — Ο Ναυαρχος τής Σαλαμίνας, έν ο πατήρ του είχεν αρκετὰ να τὸν σπουδάσῃ, τότε όλον τὸ κέρδος θ' ά έχάριζεν εις τὸ ταμείον του Στόλου' άλλ' έν ο πατήρ του δεν είχε, θ' άκράτει μόνον τὸ έν πέμπτον δια τὰς σπουδὰς του, και θ' έχάριζε τὸ υπόλοιπον. — Τὸ Κυματοβόρεκτο Νησί, τὸ Ρόδον τής Λέσβου, ή Γαργαφία Κρήνη και άλλοι άπαντοῦν τὰ ίδια, με ωραία πατριωτικά λόγια, δια τὰ όποια τούς συγχάρω έχκαρδίως και... προχωρῶ.

Ποίαν αντίθεσιν προς τούς ιδεολόγους αὐτούς αποτελεῖ π.χ. ο Γέρω-Καπετάνιος, ο όποιος άπαντῶ τὰ εξῆς φρονιμώτατα:

«... Που τέτοια τύχη! Έχω τώρα που αγοράζω λαχεύα από τής συστάσεως των, και θ' έχω δῶση περισσοτέρας τών 50 δραχμών. Άλλα δεν παραπονούμαι: άς ήθ' τήν Πατρίδα με στόλον και άς δῶσα και 150». (Μὰ τήν αλήθεια, τί περισσότερο είμπορεῖ να 'πῆ ένα πτωχὸ παιδί;) «Άλλ' αν έταίχιζε τὸ ποδάρι της ή τύχη και μου έπιπτε, να σου 'πῶ τήν αλήθειαν μου, ο πρώτος πρώτος που θ' εύεργετούσα, θ' ήτο ο... εαυτός μου. Διότι ο καυμένος ο Γέρω-Καπετάνιος είναι πτωχὸς όπως ήτο πριν κερδίση ο Περ. Άγγελόπουλος, και έταν διψῶ κανενὸς ή αὐλή του δεν πρέπει να χύνῃ τὸ νερὸ στὸς ξένους. Κατόπιν θ' άδανανοῦσα ποσόν τι προς ίδρυσιν σκοπευτηρίου εις τήν πατρίδα μου, δια να γυμνάζωνται οι συγχωριοί μου παῖδες και να γίνον καλοί σκοπευταί προς υπεράσπισιν τής πατρίδος. Κατόπιν—για να μη ξεχάσω και σε, ήτις τόσα μου παρέχεις, — θ' άνέγραφα κατ' έτος όλα τὰ υπό φίλων σου συστηνόμενα άπορα. Άλλα και πάλιν — που τέτοια τύχη!»

Να άπάντησις σωστή, μετρημένη, αληθινή, χωρίς πολλά πατριωτικά και αλτρούστικα φούμαρα, από εκείνα προς τὰ όποια δυσπιστεῖ και ο Χιακός Ουρανός και μου γράφει: «Έγὼ δεν τούς πιστεύω. Λένε φέμματα, με όρκο στο διαβεβαίω. Δεν θέλω να προσβάλω τὰ παιδιά, όχι ποτέ, μα λέγω τὸ σωστό. Τήν μερίδα του λέοντός θ' ά έχάριζαν στὸν κύριον εαυτό τους. Δεν τούς κατηγορῶ γι' αὐτό, μα δεν πρέπει και να τάρνοῦνται.» «Όπως δεν τὸ άρνεῖται και ο ίδιος ο Χιακός Ουρανός,—και ή Αθάνατος Έλλάς, ή όποια 1000 δραχμάς θ' άξώδευε δια δῶρα και έλεημοσύνας, άλλας 1000 δια βιβλία και τὰς λοιπὰς 98,000 θ' έχάριζε στή μαμά της με πολύ συγκινητικά λόγια,—και ο Άγγελος τής Έλλάδος, τῷ όποιοῦ επίσης συγκινητικὴ και ωραία είναι ή έπιστολή, — και τὸ Γλυκοχάρωμα, τὸ όποιον θ' άδιδεν όλα εις τούς γονεῖς του και θ' ά τούς παρεκάλει να δώσουν «δρισμένο ποσόν ύπὲρ εθνικοῦ τινος σκοποῦ και άλλο ύπὲρ τής «Διαπλάσεως» διότι ή φίλη μου αὐτὴ «ε, τι καλὸν έχει, τὸ μοιράζεται πάντοτε με τὰ πρόσωπα που αγαπῶ», — και τὸ Ζήτω ή Διάπλასιν» τὸ όποιον θ' ήγωνε τὰ χρήματά του με τὰ του πατρός του και θ' άκαμνεν έμπόριον, δια να εκπληρώσῃ τουλάχιστον μικρόν τι μέρος τών οικογενειακῶν του ήρωώσεων, διότι έχει και αδελφάς» — και ή Καρδιά Παλαίου, ή όποια άπαντῶ ουμοριστικῶς: «Θὰ τὰ μοιράζα εις όλα μου... τὰ κενὰ θυλάκια, δια να μήν τὰ βάλω εις έν και ξεσχισθῇ και πέσουν εις τὸν δρόμον ή άλλου και τὰ χάσω» — και τέλος ο Θανασιτής τής Αρχειότητος, ο όποιος άποστρέφεται τὰ χονδροειδῆ ψεύματα, και τελειώνει με τὸν άμίμητον αὐτόν Ίσολογισμόν:

α) Δι' όλους τούς τόμους τής Διαπλάσεως και τής Βιβλιοθήκης όσους δεν έχω.....	Δρ.	86
β) Δι' άλλα μικρὰ έξοδα.....	»	14
γ) Δι' ένα κληματογράφον, τὸν όποιον είδα εις ένα κατάστημα και τιμᾶται δρ. 400.....	»	400
δ) Εις τήν Τράπεζαν δια τὸν εαυτόν μου.....	»	99,500
Σύνολον:		Δρ. 100,000

«Όλοι αὐταί αι ειλικρινεῖς άπαντήσεσι μου άρέσουν πολύ και δεν προτιμῶ από αὐτάς—υπό έποψιν ιδέας—παρὰ εκείνας αι όποιαί όρίζουν πῶς θ' ά διαθέσῃ τὰ χρήματά του ο αὐτοεργετούμενος πρωτοτυπότερα και έπωφελέστερα. Διότι με τὸ να λέγη κανεὶς ότι θ' ά τὰ βάλῃ άπλῶς εις τήν Τράπεζαν ή θ' ά έμπορευθῇ, δεν λέγει, μα τὸ ναί, τίποτε νέον και σπουδαῖον.

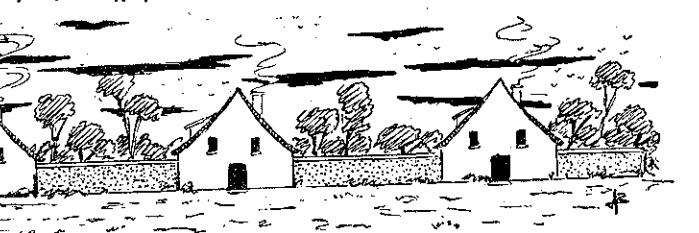
Η Σανθὴ Μουσιμὲ μᾶς λέγει πολύ καθαρὰ τί θ' άκαμνε τὰ χρήματά της. 75,000 σωστὲς θ' άξώδευε δια να

διοργανώσῃ τὲς άποκρῆς ένα χορὸν μασκαρευμένων, με ωραία κοστούμια, με μεγαλοπρεπέστατο σουπὲ κτλ. εις τὸν όποιον θ' ά προσκαλοῦσε όλα τὰ παιδιὰ τών Πατρῶν. Θ' άξώδευε χωριστὰ 10,000 για ένα κοστούμι μαρκησίας με μίαν πολὺ ωραία περούκα κατάσπη. Τήν άλλην ήμέραν θ' άξώδευε 10,000 εις τούς πτωχούς και με τὰς άλλας 5,000 θ' άγόραζε «ένα σωρὸ μικροπράγματα που τής άρέσουν». Ένωσεῖται, ότι τήν τρίτην ήμέραν θ' άξῆμερονετο χωρίς πεντάρα. «Ε, μ' αὐτὰ λέγονται... μεγαλοπρεπεῖς τρέλλες! Πολλοί έξοδεῦον 75,000 δι' ένα χορὸν... άλλα έχουν και 75 εκατομμύρια...

Αμὴ ή Ιωάννα Δάρκ που θ' άξώδευε και τὰς 100,000 δια ναγόραση και να μοιράσῃ εις όλα τὰ πτωχὰ παιδάκια τής πόλεως τής υποδήματα και φορέματα; δια να τους δῶση τὰ παπούτσια στο χέρι κυριολεκτικῶς; Αὐτὸ είμπορεῖ να είναι γενναῖον και φιλόανθρωπον, και είμπορεῖ ακόμη να ένέπνευσεν εις τὸν ζωγράφον μας μίαν από τὰς ωραιότερας του εικόνας, άλλα... πάντα είναι υπερβολικόν!

Προτιμῶ τὸν Αμίμητον Γελοιοποιόν, ο όποιος θ' άπήγαινε εις τήν Γερμανίαν δια να σπουδάσῃ... λόγιος και ήθοποιός, και έπιστρέφων έδῶ θ' άκαμνε θεάτρον με τέτοιον θίασον, που πάντα θ' ήτο γεμάτων, και θ' άγραφεν έργα, τὰ όποια θ' άπαιζεν ο ίδιος, και θ' άξιδε συναναστοσφάς, από τὰς όποιας δεν θ' άλειπαν οι καλλίτεροι καλλιτέχνη και λόγιοι. Βεβαίως, ένα καλὸν θεάτρον δεν είναι μικρόν πράγμα. Μόνον που τρώγει χωρίς να δίδῃ παράδες και φαντάζομαι ότι ο Αμίμητος Γελοιοποιός, μ' όλες τες 100,000, γρήγορα θ' άμενεν άπένταρος, ως καλλιτέχνης και ποιητής... Δια να κάμῃ θεάτρον ο Βασιλεὺς μας, εξήμιόθη μισὸ εκατομμύριον, και επί τέλους τὸ εκλείσει.

Η Δεκαοκταεῖς Ονειροπόλος μου στέλλει τάποσάσματα τών έφημερίδων, αι όποια... θ' άνέγραφαν τὰς εύεργεσίας της: Ύπὲρ μίας πτωχῆς οικογενείας, ύπὲρ του Στόλου, ύπὲρ τών πτωχῶν τής πόλεως, ύπὲρ ίδρύσεως ναῦς εις τὸ χωρίον της, κτλ. κτλ. Εύγενεῖς πράξεις, άλλ' από

«Σπιτάκια από δύο καμαρούλες τὸ καθένα...» (Σελ. 183, στ. α')

τήν διατύπωσιν τής άπαντήσεως, ή Δεκαοκταεῖς Ονειροπόλος φαίνεται ότι ονειροπολεῖ τὸν πρώτον άριθμόν, δια να γράψουν δι' αὐτὴν αι έφημερίδες.

Τὸ Αφρόκρῖνο άπαντῶ έμμέτρως ότι χειμῶνα ναλοκαῖρ: θ' ά εταξείδευε, θ' ά έγύριζεν όλον τὸν κόσμον και θ' άπερνούσε τὸν καιρόν της λαμπρά. Ίδου μία στροφή:

Κι' όταν χιόνι πέφτῃ πάλι,
Με τὰ πέδιλα, με γούνα
Θ' ά τρελλοπαγοδρομῶ
Κι' αν ξεχάσω και γλυστρήσω
Και πέντ' έξῆ τοῦμπες πάρω,
Δεν πειράζει! και τὸ χροῖνον!
Θ' ά τὸ πάρωμε καιμὸ;...

Η Γλυφοκουτάλα θ' άκαμνε πολλά και διάφορα, και με όσα χρήματα τής έμεναν, θ' άνοιγεν ένα κατάστημα δια να έμπορευέται χιακὰ προϊόντα,—μασίχαν, άμύγδαλα, μαντα-

ρίνια, λάδι, κτλ. — εις αυτό δὲ θάπησθαι πολλοὺς ὑπαλ-
λήλους, τοὺς ὁποίους θὰ ἐξέλεγε μεταξύ τῶν πτωχοτέρων
της εἰλων. Ἐγὼ λέγω ὅτι θὰ ἐπλοῦτιζε ἄλλ' ἢ Γλυνοκου-
τάλα φαντάζεται ὅτι θὰ ἔχανε ὅλα της τὰ λεπτά, καὶ μὲ
τὸν τρόπον αὐτόν... ἐξυπνὰ ἀπὸ τὸ ὄνειρόν της.

Ὁ Περιηλωμένος Ἀθηναῖος, ἀφοῦ θὰ ἐπρόκειζε τὴν
ἀδελφὴν του καλὰ καὶ θὰ ἐχάριζεν ὑπὲρ τοῦ Στόλου μόνον
χιλιάς δραχμὰς, — οἱ μικροί, λέγει, μικρά, — θὰ ἐξεκαθά-
ριζε καὶ δι' ἐμὲ 49,000, (ἔ, δὲν πειράζει ἂν ὁ ἀριθμὸς δὲν
εἶνε στρογγυλός!) τὰς ὁποίας θὰ μοῦ ἐχάριζεν ἄνευ ὄρων,
διότι, λέγει αὐτὸ ἦτο ἀσέβεια νὰ συμβουλεύσῃ κανεὶς ἐκείνην
ἢ ὁποία συμβουλεύει καὶ διαπλάττει τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν,
τοὺς μέλλοντας πολίτας.»

Ἡ Αἰγυπτία Βασιλόπαις, ἢ ὁποία εἶνε κατενθουσιασμένη
μὲ τὸ Οἰκονομικὸν Συστήσιον τῆς πόλεώς της, θὰ ἵδρυνεν ἓνα
Ἄσυλον διὰ τοὺς πτωχοὺς, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ θὰ κατηνάαζον
τὴν πείναν των εἰς τὸ Μπενάκειον Συστήσιον, θὰ ἤρχοντο
εἰς τὸ Αὐγερίνειον Ἄσυλον νυκτός, νὰναπαυθοῦν ἐπὶ θερμῶν
καὶ μαλακῶν στρωμάτων ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, πι-
στεύει, θὰ συναεῶνον καὶ οἱ γονεῖς της.»

Βλέπω ὅμως ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δώσω ἔστω καὶ τόσῳ
σύντομον περίληψιν ὅλων τῶν ἀπαντήσεων ποῦ ἔχω ἐμπρός
μου. Λοιπὸν συντομώτερα, διὰ νὰ μὴ ὑπερδῶμεν τὰ ὄρια:

Ἡ Παλλάς, ποῦ τῆς ἀρέσει ἢ
ποικιλία, θὰ ἔκαμνεν ὀλίγ' ἀπ'
ὅλα. — Ὁ Μπαόμ, θὰ ἐπήγα-
ναν εἰς τὴν Εὐρώπην νὰ τελειο-
ποιηθῇ εἰς τὴν ζωγραφικὴν, διότι
τὸ ὄνειρόν του εἶνε νὰ γίνῃ ζω-
γράφος παγκόσμιος. — Ἡ Μα-
ραμμένη Φύσις θὰ ἵδρυνε Σχολὴν
Ἀπόρων Παίδων. — Ἡ Ἰερὰ
Ἄλις ἐν οἴκημα διὰ τὰς Ἀπό-
ρους Γοναίκας. — Ὁ Ἐθνικός
Πόθος, εὐγλωττος καὶ πατριώ-
της, θὰ τὰ ἐχάριζεν ὅλα εἰς τὸν
Μακεδονικὸν Ἄγωνα. — Τὸ Μα-
γεμένο Ἀκρογιάλι λυπεῖται πολ-
λὸ τοὺς πτωχοὺς καὶ ὄνειροπολεῖ
νὰ καταργῆσθαι τὴν δυστυχίαν (ἂν
καταργῆται μὲ 100,000 δραχ-
μὰς!...) — Ἡ Ἀργάμπελη θὰ ἵδρυνεν ἓνα
Τυφλοκομεῖον. — Τὸ
Νυχιολοῦλοδο θὰ τὰ ἐχάριζεν ὅλα ἔτος
Πρόσφυγας. —
Πολλὰ δὲ καὶ διάφορα, κ' ἐπάνω-κάτω
τὰ ἴδια, θὰ ἔκαμναν τὸ
Μελαγχροῦδ' Ἑλληνοπούλο, ἢ Ρεμβάζουσα
Καρδιά, ὁ Καν-
δανολέων, ἢ Ψαροπούλα, τὸ Σκότος, ἢ
Ἀγριοβιολέττα, ἢ
Προσφιλὴς Ἀνάμνησις, τὸ Κιανόλευκον
Δάβαρον, ἢ
Ἐνδοξὸς Σαλαμίς, ὁ Ἀργεῖος Ἐρμῆς,
τὸ Ἀφροσπερι-
νωμένο Κῦμα, ἢ Ἡρωὶς τοῦ Μεσολογγίου,
ἢ Ἐραρινὴ Ἐσπέρα, ἢ Σενιευμένη Ἑλλη-
νίς, ἢ Πανδώρα, ἢ Κλειώ,
ἢ Ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος, ἢ Δαφροσπερ-
φῆς Σημιάς, ὁ
Ἀυτόνομος, κτλ. κτλ. Μὴ νομίζετε ὅτι
αἱ ἀπαντήσεις αὐ-
ταί, τὰς ὁποίας παρατρέχω, εἶνε κακαὶ ἢ
ὀλιγώτερον καλαὶ ἀπὸ ἄλλας, εἰς
τὰς ὁποίας ἀνωτέρω διέτριψα περισσότερον.
Ὅχι, ἀπεναντίας, πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ
ὠραιότερα. Ἀλλὰ κατ' οὐσίαν δὲν λέγουσιν
τίποτε νέον, τίποτε διαφορετικὸν ἐξ
ὧσων ἠκούσαμεν ἕως τώρα. Καὶ θὰ ἦτο
ἀφόρητος πολυλογία νὰντιγράψωμεν
ἐκεῖ δέκα ἰσολογισμοὺς ὡς τὸν τοῦ
Θαυμαστοῦ τῆς Ἀρχαιότητος, καὶ ἄλλα
δέκα μοιρολόγια διὰ τοὺς πτω-
χοὺς καὶ τοὺς πρέσφυγας.

Ἡ ἀπάντησις ἔμως τοῦ Γεωργίου Ν. Παπανικολάου
(πὺς δὲν ἐσημείωσε τὸ ψευδώνυμόν του;) ἔχει
κάτι νέον. Κατάλογον δωρεῶν καταστράνει καὶ
αὐτὸς, ἀλλ' εἶνε ὁ μόνος ὁ ὁποῖος δὲν
λησιμονεῖ νὰ δώσῃ καὶ χρηματικὸν τι ποσὸν
εἰς τὸ ὄργανόν, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ ἐξογα-
ζοῦν τὸν ἀριθμὸν του, «εἰς τὸν

λειτουργὸν τῆς Τύχης» ὅπως τὸ λέγει. Καὶ
θὰ ἔκαμνε μὲν καὶ αὐτὸς εἰς τὸ τέλος ἐμπόριον,
ἀλλὰ προσθέτει καὶ τὴν λεπτομέρειαν,
ὅτι κερδίζων διὰ τοῦ ἐμπορίου θὰ ἦτο εἰς
θέσιν νὰ κάμνῃ μεγαλητέρας δωρεάς, καὶ
περισσότερας ὄλοεν δυστυχεῖς ὑπάρξεις
νὰνακουφίξῃ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως.

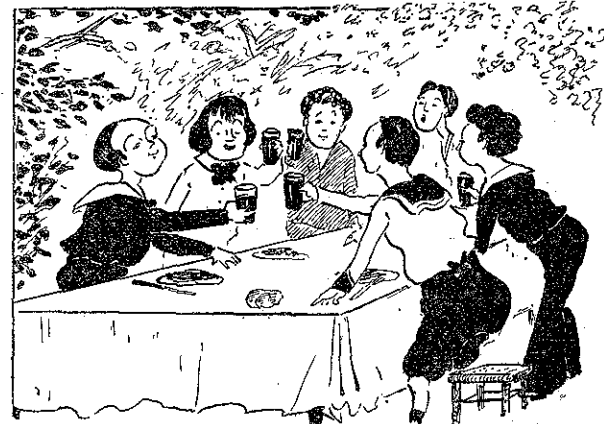
Ἐπίσης καὶ ἡ Φιλελεύθερος Ἑλληνίς
θὰ ἔκαμνε πολλὰ καὶ διάφορα, ὅπως οἱ ἄλλοι,
καὶ οὐτε τὴν «Διάπλασιν» θὰ ἐλησιμονοῦσε.
Ἄλλ' εἰς τὸ τέλος προσθέτει κατὶ, τὸ ὁποῖον
κανεὶς δὲν ἐσκέφθη. «Χρῆμα πολὺ δὲν
μοῦ μένει πλέον — λέγει — διὰ τοῦτο
πρέπει νὰ διατεθῇ τόσον καλῶς, ὥστε τὸ
ἀποτέλεσμά του νὰ εἶνε μέγαλον. Διαθέτω
λοιπὸν αὐτὸ ὑπὲρ τῆς παιδείας καὶ τὸ
δωρὸν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου Διάπλασιν,
ὅπως καὶ αὐτὴ ἐπιτελέσῃ ἐν ὄνειρόν της...
ὅπως εὐρύνη δηλαδὴ τὴν ὕλην της,
αὐξήσῃ τὴν Βιβλιοθήκην της, ἀνοίξῃ
μικρὸν Ἀναγνωστήριον καὶ διδῇ κατὰ
καιροὺς ἐορτὰς καὶ διαλέξεις, ὅπως
γίνονται εἰς τὰ διάφορα εὐρωπαϊκὰ
περιοδικὰ, δίδουσα αὐτῶν εὐκαιρίαν
ὅπως οἱ Ἑλληνοπαῖδες γνωρίζωνται
μεταξύ των καὶ συνενοῦνται διὰ
δεσμοῦ ἰδανικοῦ, τοῦ δεσμοῦ τῆς
ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ τῆς πρὸς τὴν
πατρίδα τοιαύτης.» Πολὺ ὠραία
ἰδέα, καὶ πραγματικῶς τὸ Συνεντευκ-
τήριον αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐν τῶν ὄνειρων μου.

Τὸ Νενίκημας Χριστὲ δὲν ἔχει
πρωτοτύπους ἰδέας. Τὰ τοῦ ἑαυτοῦ
του, τῶν γονέων του, τῆς πατρίδος
καὶ τῆς ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς
κοινούς καὶ γνωστούς τρόπους.
Ἄλλ' ἔχει τὴν πρωτοτυπίαν εἰς
τὴν διατύπωσιν. Ὅλα αὐτὰ
φαντάζεται ὅτι τὰ βλέπει ἀναπα-
ρασταζόμενα διὰ κινήματα τοῦ
τογράφου. Ἡ διήγησίς του εἶνε
πολὺ εὐφυῆς καὶ κρῖμα μόνον ὅτι
ὑπερβαίνει κάπως τὰ ὄρια τῆς
ἀπαντήσεως.

Ὁ Ἐξυμνος Βλάνας, ἐκτὸς
πολλῶν ἄλλων ποῦ θὰ ἔκαμνε,
θὰ ἵδρυνε καὶ μίαν... φιλειρηνικὴν
Ἐταιρείαν. Στὴν ἀρχὴν βέβαια
θὰ εἶχεν ὀλίγα μέλη, ἔπειτα ὁ-
μως θὰ ἐγίνοντο πολλὰ, καὶ ἡ
ἰδέα θὰ διεδίδετο εἰς ὅλον τὸν
κόσμον, καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔλε-
γον: «Φθάνουν πιά οἱ πόλεμοι,
ἄς ἡσυχάσωμε!» Καὶ ἡ Ἐταιρεία,
πανίσχυρος πλέον, θὰ ἐμοίραζε
τὴν Γῆν, ὥστε καθεῖ ἔθνος
θὰ λάβῃ τὸ μερίδιον ποῦ εἶχαν
πρὶν οἱ πρόγονοί του, καὶ οἱ
ἄνθρωποι θὰ ἡσυχάζαν. Νὰ
μὰ ἰδέα! Δὲν νομίζετε ὅτι
διὰ αὐτὴν ὁ φίλος μας εἶνε
ἄξιος τοῦ Βραβείου... Νόμπελ;

Ὁ Ἐρνάνης, μεταξύ ἄλλων
πρωτοτυπιῶν, θὰ ὑπάνδρυνε
καὶ τρεῖς πτωχοτάτας νεάνιδας,
δίδων εἰς ἐκάστην προῖκα ἀπὸ
5000 δραχμὰς. Ἐπίσης καὶ ἡ
Χιακὴ Ἡρωὶς θὰ ἐπρόκειζε
«δύο πτωχὰς κόρας, αἵτινες
θὰ διεκρίνοντο διὰ τὴν ἠθικὴν
των, τὴν συμπορπεϊάν των καὶ
τὰ πρὸς τὴν οἰκογένειάν των
φιλόνητοκα αἰσθήματα.» Γάμοι
καὶ χαρὲς λοιπὸν! Ὑποθέτω
δὲ ὅτι θὰ ἐγίνοντο εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν θὰ
ἐκτίξεν ὁ Ἐλευθέρος Ἑλληὴν
ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου καὶ
προφήτου Ἡσαΐα (Ἡσαΐα
χόρευε!) Ἀλλὰ καὶ πλεῖστα
ἄλλα καλὰ θὰ ἔκαμνεν ὁ
Ἐλευθέρος Ἑλληὴν, τοῦ ὁποῖου
ἡ ἀπάντησις ἔχει καὶ τὸ
προτέρημα νὰ εἶνε ἔμμετρος,
καὶ ἰδοὺ τὸ δεῖγμα:

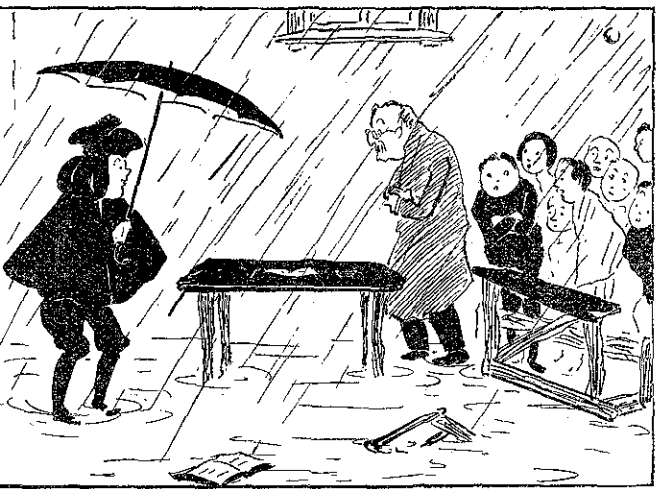
Χρήματα ἂν μοῦ ζητήσουν
εὐχαρίστως θὰ τοκίζω, Κι' ἂν
δὲν ἔχουν νὰ τὰ δώσουν, ἴσως
καὶ τοὺς τὰ χαρίζω. Βουλευτὴς
θὰ ἐκτεθῶ, καὶ βεβαίως θὰ ἐπιτύχω
εἰς τὸ βῆμα νάνεθῶ, τῆς τιμῆς
αὐτῆς θὰ τόχω. Θὰ γενῶ δὲ μ'
εὐκολία ἔπειτα καὶ Ὑπουργός. Καὶ
εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ἴσως καὶ
Πρωθυπουργός.

«Εἰς βύθειαν τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου!...» (Σελ. 183, στ. β')

Ἡ Φυσιολάτρεις ἐνθυμεῖται «τοὺς
δυστυχεῖς ἐκείνους ποιητὰς ἢ
συγγραφεῖς ἐν γένει, τοὺς ὁποίους
ἡ ἀγρηνος Μούσα οὐδὲ στυγμὴν
ἀφίνει νὰ ἡσυχάσουν. Γράφετε!
τοὺς λέγει! ἔχετε λαμπρὰς ἰδέας
καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα. Τὰ ἔργα
σας θὰ εἶνε τόσον ὠφέλιμα διὰ τὴν
κοινωνίαν. — Κ' ἐκείνοι ἀπαντοῦν:
Ἐἶνε χρυσὰ τὰ λόγια σου ἀλλὰ...
ἔχομεν ἄλλας ἀνάγκας, διότι εἴμεθα
ἄνθρωποι...» Αὐτὰς τὰς ἀνάγκας
καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους θάνα-
κούφιζεν ἡ Φυσιολάτρεις, καὶ εἶνε
βεβαία ὅτι ἡ εὐεργεσία της θὰ ἔπιανε
περισσότερο τόπο, παρ' ἂν
διένειμε χρήματα εἰς φιλο-
νητοκα κατὰστάματα τὰ ὁποῖα
καθημερινῶς βοηθοῦνται. Συμφωνῶ
κ' ἐγώ. Θὰ εὐεργετοῦσεν
ἀσυγκρίτως περισσότερον τὸ ἔθνος
τοῦ ἂν δίδεθε κανεὶς 100,000
δραχμὰς, ὄχι ὑπὲρ τοῦ «Εὐαγγελισ-
μοῦ», ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως π.χ.
μιάς Ἐταιρείας Λογίων, ἢ ἐνὸς
περιοδικῶ ἀμειβομένου πλουσιῶς
τοῦ Ἑλληνος συγγραφεῖς καὶ
ποιητὰς. Ἡ πνευματικὴ παραγω-
γὴ θὰ ἐβελτιούτο καὶ θὰ ἤμαζεν,
καὶ αὐτὸ θὰ ἐγίνετο πρόξενος
μεγάλῃς ὠφελείας. Ὑποθέτω
δὲ ὅτι τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἐκφράζει
ἐπάνω-κάτω καὶ ὁ Νικηφόρος
Ὀυρανὸς ποῦ λέγει: «Ἄρα γε,
σκέπτομαι, δὲν μπορῶ νὰ μοιράσω
τὰς δραχμὰς μου σὲ τόσοσους
πτωχοὺς φιλοσόφους καὶ γραμματι-
σμένους, ποῦ ζεύρουσιν τόσους
καὶ τόσα πράγματα, διὰ νὰ μοῦ
δώσῃ ὁ καθένας λιγὰκι ἀπὸ τὴ
σοφία του καὶ νὰ γίνω καὶ ἐγὼ
σοφός;...» Ἐβῶ, νομίζω, πρέπει
νὰ ποραθῶ καὶ τὴν ὠραίαν ἀπάν-
τησιν ποῦ μοῦ στέλλει τῆς
Φράκης τ' Ἀγριολούλουδο. Εἶνε
κάπως σχετικὴ: «Τὲς ἐκατὸ
χιλιάδες θὰ τὲς δίδεθε ἀποκλει-
στικῶς κατὰ τὸν ὄρον τοῦ
Νιεμέροβιτος-Δαντέσκο «διὰ
νὰ γίνω ἄνθρωπος», καὶ δὲν
μὲ στενοχωρεῖ ἡ φράσις μου,
ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον ἐλπι-
φίσις χρήματος εἰμπορεῖ νὰ
σημαίνῃ κάποτε ἐλάττωσιν τῆς
ἰδίας μας ψυχῆς». Ὁ, τὸ
σημαίνει πολὺ συχνά. Τίποτε
δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς
χωρὶς χρήματα, — οὐτε τὰ
πνευματικότερα πράγματα,
καὶ προπάντων αὐτά...
Νὰ καὶ ἡ Κάμμεν, ποῦ ὄνειρο-
πολεῖ «τὴν ἐμφύχωσιν καὶ
ἀναζωπύρωσιν τοῦ αἰσθήματος
ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου
ἄχρου τῆς γῆς, ὅπου εὐρίσκον-
ται διεσπαρμένα καὶ ὄρφανα:
τὰ τέκνα τῆς μητρὸς μας
πατρίδος... Καὶ ἡ ἐμφύχωσις;
Ἄπλοῦστα: Διὰ τῆς ἐπιδειξείας
τῆς γαλανολεύκου μας...»
Ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ἐμφύχωσεως
θὰ διέθετεν (οὔτε αὐτὸ,
βλέπετε, χωρὶς χρήματα!) ὅτι
θὰ τῆς ἐχάριζεν ἡ τύχη ὑπὲρ
τοῦ Στόλου καὶ ὄχι ὑπὲρ
ἑαυτῆς. «Ταξείδια ἐκπαιδευ-
τικὰ, ἐπιδείξεις τῆς σημαίας
καὶ τοῦ στόλου μας, καὶ διὰ
τούτου παροχῆς ἰερὰς συγ-
νήσεως καὶ ἀπόσπασις δακρύ-
ων ὑπὲρ τῆς Πατρίδος.»
Ἡ Ἡρωικὴ Κρήτη δὲν πηγαί-
νει τόσον ψηλά. Ποιεῖ τοὺς
πτωχοὺς καὶ σκέπτεται πρακτι-
κώτερα. Θὰ ἐκτίξῃ, λέγει,
«καμμιὰ τριανταριά σπιτάκια
ἀπὸ δύο καμαροῦλες τὸ
καθένα, σ' ἓνα μαγευτικὸ
δασάκι. Ἐκεῖ μέσα, καμμιὰ
τριανταριά πτωχοὶ, δυστυχι-
σμένοι τοῦ κόσμου ὑπάρχεις,
θὰ εὐρίσκων ἄσυλον, καὶ
κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ
πῇ ὅτι αἱ 100,000 ἐπήγα-
νον στὸ βρόντο...» —
Μὲ τὴν Ἡρωικὴν Κρήτην
συναντᾶται καὶ τὸ Πιρ-Παφ-
Πούφ. Σπιτάκια θὰ ἐκτίξῃ
καὶ αὐτὸ διὰ τοὺς πτωχοὺς,
καὶ προπάντων διὰ τὰ ὄρφανα
παιδάκια. Τὸ Φῶς τῆς
Νυκτός ἀπαντᾷ ὡς ἐξῆς.
«Πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι
ἀγαπῶ πολὺ τὰ ὠδρικά
πηγὰ καὶ τὰ ἄθη. Λοιπὸν,
πλησίον τῆς

οἰκίας μας θὰ κατασκευάσα
μεγάλην καὶ ὕψηλὴν μάν-
δραν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐσκέπα-
σα δι' ὕαλοπινάκων, καὶ
μέσα θὰ ἐφύτευα ὅλα τοῦ
καλλωπισμοῦ τὰ φυτὰ,
δένδρα, πῶας, κτλ. Εἰς τὸν
κῆπον αὐτὸν θὰ συνήθρο-
νιζα ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ
ὠδρικά πτηνὰ, ἀηδόνια,
κοσσοφους, κανάρια, κισ-

«Ὁ δυστυχὴς διδάσκαλος, ἀναγκασθεὶς νὰ διακόψῃ τὸ μάθημά του...» (Σελ. 183, στ. β')

σας καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα
μὲ τὸν καιρὸν θὰ συνήθιζαν
νὰ μένουν χωρὶς νὰ φεύγουν,
καὶ διὰ τὰ ὁποῖα θὰ κατα-
σκευάσα τεχνητάς φωλεάς,
κτλ. Ἐκεῖ, εἰς τὸν ἐπίγειον
αὐτὸν παράδεισον, θὰ διηρ-
χόμην τὸ θέρος, θὰ ἐκά-
λουον δὲ εἰς γεῦμα
πάντας τοὺς φίλους μου,
καὶ θὰ προεπινομεν εἰς
ὑγείαν τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου
καὶ τῆς Διαπλάσεως, ἢ
ὁποῖα μὰς ἔβαλε νὰ κατα-
σκευάσωμεν τοιοῦτον ἰ-
δανικὸν ἔργον.» Καλὰ
καὶ ἅγια ὄλ' αὐτὰ, παι-
δί μου. Μὰ δὲν νομίζεις
ὅτι θὰ ἔκαμνε πολλὴν
ζέστην τὸ καλοκαίρι
μέσα σὲ κῆπον σκεπασ-
μένον μὲ γυαλιά;

Μίαν ἡμέραν, τὸ Ἄστυ
τῆς Ἰωνίας ἐξῆλθεν εἰς
περίπατον ἐξοχικόν,
ἐφθασεν εἰς κάποιο
χωριό, κατελήφθη ἔξα-
φνα ἀπὸ βροχὴν, κ' ἐσκέ-
φη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ
Σχολεῖον τοῦ χωριοῦ,
ποῦ ἦτο ἐκεῖ κοντά.

Ἀλλὰ τί θέαμα τὸν ἐπερί-
μενον ἐκεῖ! «Τὸ Σχολεῖον
δὲν ἦτο καλλίτερον ἀπὸ
μίαν ἐρημικὴν καλύβην...
Ἡ στέγη διάτρητος,
ἄφινεν ἐλευθέραν τὴν
διόδον εἰς τὴν βροχὴν,
οἱ ὕαλοπινάκες ἦσαν
σπασμένοι... Ὁ δυσ-
τυχὴς διδάσκαλος,
ἀναγκασθεὶς νὰ διακόψῃ
τὸ μάθημά του, εἶχε
συνωρεῦσει τοὺς μαθη-
τάς εἰς μίαν γωνίαν,
διὰ νὰ τοὺς προσυλαξῇ
κατὰ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ
ἀνέμου.» Τὸ Ἄστυ
τῆς Ἰωνίας συνεκινήθη
καὶ ἠρώτησε τὸν διδά-
σκαλον ἂν ἡ κοινότης
δὲν εἶχε τὰ μέσα
νὰ κάμῃ ἔστω τὰς
ἀναγκασιότερας ἐπι-
σκευάς, ἔλαβε δὲ τὴν
ἀπάντησιν ὅτι μετὰ
δυσκολίας μεγάλῃς
διετήρει καὶ τὸ Σχο-
λεῖον. Ἐννοεῖται ὅτι
ἂν τὸ Ἄστυ τῆς Ἰωνίας
ἐκέρδιζε τὸ Λαχεῖον,
τὸ πρῶτον ποῦ θὰ ἔκα-
μνε θὰ ἦτο νὰνακαινίση
τὸ Σχολεῖον καὶ νὰνα-
κουφίσῃ τοὺς δυστυ-
χεῖς ἐκείνους μαθη-
τάς. Ἀλλοίμονον! πόσα
Σχολεῖα εἰς τὴν Ἑλλάδα
δὲν εὐρίσκονται εἰς
τὴν ἰδίαν καὶ χειρο-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

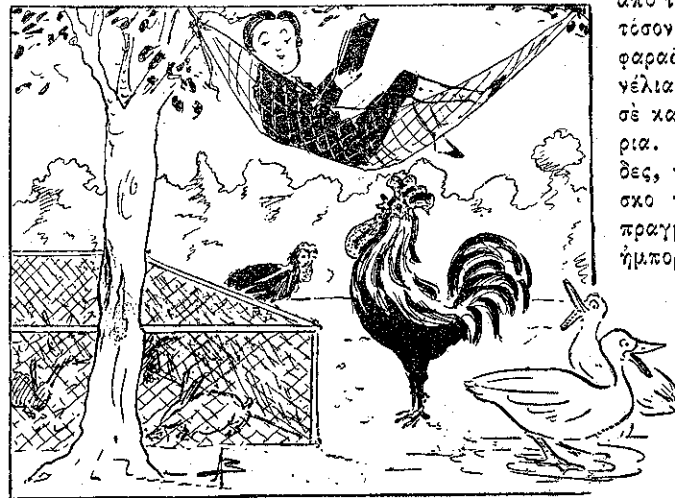
ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Β. ΧΑΤΖΗΡΑΦΗΛΑ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ναπολέον Βοναπάρτης
εἰς τὴν 25ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως
[18ος Διάπλασιν τοῦ 1907, σελ. 401.]

τέραν θέσιν! Ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τὰς Ἀθήνας εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήσῃ σπιτὰ ἐτοιμόρροπα, ἀνήλια, στενὸχωρα, ἀνθυγιεινά, νὰ χρησιμεύουν ὡς Σχολεῖα...

***

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὰς δύο ὠραιότερας ἀπαντήσεις. Ἀντιγράφω τὰ κυριώτερα ἀποσπάσματα τῆς ἀπαντήσεως τῆς Τρικυμιώδους Θαλάσσης, ἡ ὁποία εἶνε ἀρκετὰ ἐκτενής. «Ὁ μέχρι τοῦδε σύντομος βίος μου καὶ ἡ μικρὰ μου πείρα μ' ἐδίδαξαν, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης πάσχει, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐκὶ δίδονται εἰς ἔργα μάταια ἢ καὶ βλαβερὰ ἔτι, ὡς εἶνε ἡ καλλιέργεια τοῦ καπνοῦ καὶ ἄλλων δηλητηρίων, ἡ βιομηχανία τῶν οἰνοπνευματικῶν ποτῶν, τῶν φονικῶν ὀργάνων, ἡ τῶν εἰδῶν πολυτελείας καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίων, παραμελοῦντες τῆς γῆς τὴν καλλιέργειαν, ἧτις εἶνε ἡ ἀναγκασιότατη, ἡ τιμιότατη καὶ ὠραιότατη ἐνασχόλησις. Βλέπων τὴν τοιαύτην ἀξιοβήρητον κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων, λυποῦμαι πολὺ, πάρα πολὺ. Νομίζω ὅτι οἱ ταλαίπωροι δὲν ἔφθασαν ἀκόμη τὸ ποθητὸν σημεῖον τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ὅπως ἐννοήσωσι τῆς ὑπάρξεώς των τὸν σκοπὸν, διὰ νὰ ἐφαρμόσωσιν ἀλατῶσως τὰ πρὸς τοῦτον συντελοῦντα πολυάριθμα μέσα. Ἐπειδὴ λοιπὸν θεωρῶ τὴν γεωργίαν βάσιν τῆς εὐτυχίας τῆς ἀνθρωπότητος, τρέφω δὲ καὶ ζῶντῶν ἀγάπην, ἀπὸ μικρᾶς μου ἡλικίας, πρὸς τὸν κόσμον τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀνθέων, διὰ τοῦτο τὸ ἰδεώδες μου εἶνε νὰ γίνω γεωπόνος... Ἐχω δύο φίλους παιδικούς, — πιστοὺς φίλους. Εἶμεθα καὶ συγγενεῖς καὶ συμμαθηταί. Ἐχομεν τὰ ἴδια αἰσθήματα καὶ τὸ αὐτὸ ἰδεώδες... Ποτὲ δὲν θὰ χωρισθῶμεν. Ἄλλ' οἱ φίλοι μου εἶνε πτωχοί, ὅπως κ' ἐγὼ δυστυχῶς. Καὶ τώρα τί χαρά!... Ἄν ἐκερδίσαμεν τὸν α' λαχόν!... 100,000 δραχ. ἰδικαί μας!...

«Γεωπονίαν καὶ κτηνοτροφίαν...» (Σελ. 184, στ. α')

«Σὰς ἐξομολογοῦμαι, ἀγαπητή μου, εἰς κανένα τίποτε δὲν θὰ χαρίσω. Οὔτε εἰς... Σὲ ἀκόμα! Πρὸς τί νὰ δεῖξω γενναιότητα ψευδῆ; Ἄ! τὸ ξεύρω καλῶς! Μυρίαί πληγαὶ ὀδυνῆσαι τυρρανοῦσι τὴν Πατρίδα μας... Ἄλλ' ἔννοια σας! Ἐχω τὸ σχέδιόν μου. Εἰς τὴν Γερμανίαν θὰ σπουδάσωμεν οἱ τρεῖς φίλοι γεωπονίαν καὶ κτηνοτροφίαν. Ἄλλὰ δὲν θὰ σὰς λησμονήσωμεν, μὴ φοβεῖσθε. Οὔτε σὰς, οὔτε τοὺς γονεῖς μας. Θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰς φωτολούστους Ἀθήνας... Πόσον θὰ χαρήτε! Καὶ ἡ Γιαγιά εἶμαι βέβαιος θὰ μᾶς φιλήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς. Θὰ ἐκλέξωμεν μίαν ὠραίαν δενδρώδη κοιλάδα, μὲ πολλὰ κρυστάλλινα νερά, περιστεφομένην ὑπὸ ὑψηλῶν ὄρεων, πλησίον τῆς θαλάσσης καὶ θὰ κτίσωμεν τὴν φωλεάν μας. Θὰ εἶνε ἰδική σας. Θὰ ἔρχεσθε συχνά, δὲν εἶνε ἔτσι, σοβαρὰ καὶ ἀξιαγαπητός ὡς εἴσθε, μαζὺ μὲ τὴν Κάκιαν καὶ Λούλαν... Τί εὐτυχία! Ὅσα καλλιεργήσωμεν ἐπιμελῶς τὴν μικρὰν μας Πατρίδα. Μὲ κάθε μέσον θὰ διδάξωμεν ἐλευθερίως, ὡς ἀληθεῖς ἐπιστήμονες ποῦ θὰ εἶμεθα, τοὺς καλλιτεροὺς τρόπους τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς, τῆς κτηνοτροφίας, τῆς ὀρνιθοτροφίας καὶ μελισσοκομίας... Εἰς τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς, τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους, θὰ δανείζωμεν, κατὰ τὰς δυνάμεις μας, μέχρις αὐταπαρησίας, ἄροτρα καὶ ζῶα. Θὰ ἰδρῶσωμεν γεωργικὴν σχολήν, ὅπου θὰ καταρτίζονται, δωρεάν, ἐκλεκτὰ τέκνα πτωχῶν γεωργῶν, σωματικῶς τε καὶ πνευματικῶς μορφούμενα εἰς τελείους ἀνδρας, διὰ νὰ κηρύξουν καὶ αὐτοὶ κατόπιν, ὅπως καὶ ἡμεῖς οἱ τρεῖς

φίλοι διαδοχικῶς, τὸ σωτήριον δόγμα, τὴν λατρείαν κ' ὑπερσίαν τῆς Φύσεως, ἧτις ἀφύεσταως χαρίζει τὴν μακαριότητα εἰς τοὺς πιστοὺς ὁπαδοὺς τῆς.»

Ἴδου τώρα καὶ ἡ ἀπάντησις τῆς Κυρίας Δὲν μὲ Μέλει: «Ἄν ἐκερδίκα τὰς 100,000 τοῦ Λαχείου τοῦ Στόλου, τί θὰ ἔκαμνα; Ἄ, ἔχω ἕνα ὠραῖον ὄνειρον, μὴ μεγάλη ἐπιθυμία... Ὅταν ἐγύριζα μὲ τὸν σιδηροδρομὸν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὴν πρὸ δροσιτικὴν ἐντύπωσιν μου ἔκαμην ἐν ὠραῖον τοπίον, κοντὰ στὸ Εὐλόκαστρο μου φαίνεται... Ἦταν μὴ γλῶσσα γῆς, ποῦ ἀρχίζεν ἀπὸ τοὺς πρόποδες ἐνὸς βουνοῦ καὶ ἔφθανεν εἰς τὴν θάλασσαν, καταφυτευμένη ἀπὸ πεῦκα. Καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ πεῦκα, ἐφαίνετο μὴ κίχκινη στέγη καὶ δυὸ-τρια παράθυρα ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ. Πῶς τὸ ἐζήλεσα αὐτὸ τὸ ὠραῖο κτῆμα!...

«Ἄν λοιπὸν μοῦ ἔπεφτε τὸ λαχεῖο, θ' ἀγόραζα ἕνα κτῆμα σὲ κανένα μέρος μὲ πεῦκα. Τὸ σπιτάκι μου θὰ ἦταν ἕνα ἀληθινὸ ἐξοχικὸ σπιτὶ, χωρὶς μεγάλη πολυτέλεια. Ἄλλὰ στὸ κτῆμα θὰ εἶχα ἀπ' ὅλα. Ἐνα λαχανόκηπο, ἕνα ὀρνιθῶνα, ἀπὸ τοὺς νέους μάλιστα ποῦ εἶνε τόσο κομποί, μὲ κότες, χῆνες, φαραῶνες κτλ. Θὰ εἶχα καὶ κουνέλια, καὶ πάπιες νὰ κολυμποῦν σὲ κανένα λάκκον, καὶ περιστέρια. Θὰ εἶχα καὶ δύο-τρεις γίδες, νὰ μοῦ δίνουν πάντοτε φρέσκο γάλα. Καὶ τότε, εἰς τὴν πραγματικὴν αὐτὴν ἐξοχήν, θὰ ἤμποροῦσα νὰ περνῶ, μερικοὺς μῆνας, ἐντελῶς χωριάτικα. Μόνη μου θὰ μάζευα τὰ πιζέλια μου, τὲς ντομάτες μου, τὲς φράουλες, τὰ κεράσια μου, καὶ θὰ ἔτρωγα φρούτα, κομμένα ἀπὸ τὰ δένδρα μου. Ἐπειτα θὰ ἐπήγαίνα νὰ μαζεύω τὰ αὐτὰ τῶν πουλιῶν καὶ νὰ περιποιῶμαι

τὰς κλωσσεσ μετὰ τὰ πουλάκια των... «Πιστεύω γὰρ ὅλα αὐτὰ μοῦ ἔφθαναν 50 χιλιάδες. 20 χιλιάδες θὰ ἔδιναν στὸν Στόλον μας, καὶ τὶς ἄλλες 30 θὰ τὶς ἐκρατοῦσα, γὰρ νὰ μπορῶ νὰ κάμνω κανένα καλὸ, νὰ ὀδηγῶ τοὺς χωρικοὺς, νὰ τοὺς βοηθῶ, νὰ τοὺς προμηθεύω τὰ νέα μέσα γὰρ τὴν καλλιέργειαν τῶν χωραφιῶν των καὶ γὰρ τὲς ἄλλες των ἐργασίας, καὶ νὰ δίδω ἐργασίαν στοὺς πτωχοὺς.» Στοιχηματίζω ὅτι ὁ Ἀνανίας ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο ἀπαντήσεις ἐνεπνεύσθη τὴν ἰδέαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐκνευριστικὴν ἐργασίαν τοῦ γραφείου καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς χωρίον, διὰ νὰ ζῆσῃ καὶ αὐτὸς ὀλίγον καιρὸν χωριάτικα, νὰ τοῦ περάσουν τὰ νεῦρα καὶ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος. Βλέπετε ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ἀπαντήσεις, κατὰ βάθος εἶνε ταῦτόσημοι. Ἡ μία μοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸ Μαρσοβὰν τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, ἡ ἄλλη ἀπὸ τὰς Πάτρας καὶ ὅμως θὰ ἔλεγες ὅτι ἡ Τρικυμιώδους Θαλάσσα καὶ ἡ Κυρία Δὲν μὲ Μέλει, πρὶν γράψουν, ἔκαμναι συνδιάσκεψιν. Ἡ ἰδέα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν Γῆν, τὴν φιλόστοργον μητέρα μας, εἶνε μὴ ἰδέα ἡ ὁποία ἀρχισὲ νὰ διαδίδεται πολὺ καὶ νὰ κερδίξῃ ἔδαφος. Εἶνε ἀπὸ τὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ἀνακνέει κανεὶς, οὕτως εἶπεῖν, μὲ τὸν ἀέρα. Δι' αὐτὸ βλέπετε ἕνα ἀγόρι καὶ ἕνα κορίτσι, ποῦ τὰ χωρίζουν ὄρη καὶ θάλασσα, νὰ μοῦ γράφουν τὰ ἴδια πράγματα ὡς συνεννοημένοι. Πολὺ ὠραῖα καὶ ἀξία μεγάλης προσοχῆς ἀπαντήσεις, καὶ αἱ δύο Ἄλλὰ ποῖαν νὰ βραβεύσω; Μετὰ μικρὸν διαταγῶν, ἐπροτίμησα τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυρίας Δὲν μὲ Μέλει. Πρῶτον διότι εἶνε συντομωτέρα καὶ νὰ μὲν ὀλιγότερον σοφὴ ὅπὸ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ χαρισιέτερα καὶ ἀφελε-

στέρα' δεύτερον δὲ διότι εἶνε γραμμένη ἀπὸ κορίτσι. Αὐτὸ προπάντων! — Διότι ὅταν ἕνα κορίτσι καὶ ἕνα ἀγόρι λέγουν τὰ ἴδια ὠραῖα πράγματα, τὸ πλέον ἀξιοθαύμαστον, φυσικὰ, πρέπει νὰ εἶνε τὸ κορίτσι, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἀσθενέστερον. Δὲν εἶν' ἔτσι; Λοιπὸν:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυρία Δὲν μὲ Μέλει [15Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τρικυμιώδους Θαλάσσα [15Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γέρω-Καπετάνιος [9Ε].
Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον): Φυσιολάτρης.
Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον): Αφρόδιον.
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον): Χιακὴ Ἡρώς.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΤΚΛΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)
Ὁ κ. Κέρστορφ ὑπέλαβε:
— Τὸ ταξεῖδι σας ἐξηκολούθησεν αἰσίως ὀλον τὸ πρωί. Τὸ μεσημέρι ἐσταματήσατε μίαν ὥραν διὰ νὰ γευματίσετε... Ἐφάγατε παράμερα, εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ πανδοχείου, πάντοτε, φαίνεται, μὲ τὴν ἰδέαν νὰ μὴ ἀναγνωρισθῆτε... Ἐξεινήσατε τὸ ἀπομνημόνεον... Ὁ καιρὸς ἦτο κακὸς καὶ ἐπάνω-κάτω εἰς τὰς ἐπτάμισυ τὸ βράδυ, ἔσπασεν ἕνας τροχὸς καὶ ἡ ἄμαξα ἀνετράπη. Τότε...
— Κύριε, διέκοψεν ὁ κ. Νικολέφ, εἰμπορῶ νὰ σὰς ἐρωτήσω πρὸς ποῖον σκοπὸν μὲ ἀνακρίνετε περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων;...
— Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης, κύριε Νικολέφ. Ὅταν ὁ ὀδηγὸς Μπρόξ σὰς ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ ἄμαξα δὲν ἦτο πλέον εἰς θέσιν νὰ προχωρήσῃ, ἐγίνε πρότασις νὰ διανυκτερεύσετε εἰς ἕνα καπηλεῖον ἢ πανδοχεῖον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων. Σεῖς μάλιστα ὑπεδείξατε αὐτὸ τὸ καπηλεῖον...
— Τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐγνώριζα, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον εἰσηρχόμην τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην διὰ πρώτην φοράν.
— Ἔστω. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐπροτιμήσατε νὰ διανυκτερεύσετε ἐκεῖ παρά νὰ μεταβῆτε εἰς τὸ Περνάου μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ καὶ τοῦ γέμισικ.
— Πραγματικῶς ἐπρόκειτο νὰ διανύσωμεν πεζῆ, καὶ μὲ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον καιρὸν, καμμίαν εἰκοσαριά βέρστια ἐπροτίμησα λοιπὸν νὰ υπάγω εἰς τὸ πανδοχεῖον, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου.
— Σεῖς τὸν ἐπέισατε νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ;

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον): Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΕΒΔΟΜΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐξημερώσετε καὶ νὰ γυμνάσετε ἕνα ζῶον, ποῖον ζῶον ἠθέλατε ἐκλέξει;»

Αἱ ἀπαντήσεις, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, δὲν πρέπει νὰ υπερβαίνουν τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς. Θὰ ἐπιγράφονται Ἀπάντησις εἰς τὴν 27ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως καὶ θὰ εἶνε ὑπογεγραμμένα μετὰ τὸ ὄνομα καὶ μετὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου. Χωρὶς ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1908, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λάβῃ κανεὶς μέρος.

Δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου τὸ βραδύτερον. Ἡ κρίσις τῆς 27ης Κυριακῆς θὰ γίνῃ μετὰ τὸ νέον προσωπὸν τοῦ Γραφείου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

«Ἄρα... ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος!...» (Σελ. 187, στ. β')

και απεσύρθητε άμείως εις τὸ δωμάτιόν σας. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀκριβῶς, τὰ πράγματα συνέβησαν ὅπως λέγετε, ἀπήντησεν ὁ καθηγητής, μὴ ἀποκρύπτω ὅτι ἡ σειρά αὐτῶν ἐρωτήσεων ἤρχισε νὰ τὸν ἐνοχλῇ.

— Τὸ δωμάτιόν σας ἦτο πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς αἰθούσης, ὅπου ἐπιναν ἀκόμη μερικοὶ πελάται τοῦ Κρόφφ, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς οἰκίας...

— Ἄγνοῶ, κύριε... Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἰς τὸ καπηλεῖον ἐκεῖνο εἰσηγήχον διὰ πρώτην φοράν... Καὶ καλὰ καλὰ δὲν τὸ εἶδα... Μὲ τὸ σκότος ἐφύλασσα, μὲ τὸ σκότος ἐφυγα...

— Χωρὶς νὰ περιμείνετε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Μπρόξ, — ἐπιμένω εἰς αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν — χωρὶς νὰ περιμείνετε τὸν ὀδηγόν, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ σὰς πάρῃ μὲ τὸ ἀμάξι, εὐθὺς ἄμα ἐπεσκουάζετο...

— Χωρὶς νὰ τὸν περιμείνω, ἐδήλωσεν ὁ κ. Νικολέφ, ἐπειδὴ ὡς τὸ Περνάου δὲν εἶχα νὰ κάμω παρὰ καμμίαν εἰκοσαριά βέρστια...

— Ἔστω. Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι ἡ ἰδέα αὐτὴ σὰς ἤλθε διαμιάς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐβάλατε εἰς ἐνέργειαν τὸ πρῶτ' εἰς τὰς τέσσαρας.

— Ὁ Δημήτριος Νικολέφ δὲν ἀπεκρίθη.

— Τώρα, ὑπέλαβεν ὁ κ. Κέρστορφ, νομίζω, ὅτι ἤλθεν ἡ στιγμή νὰ σὰς ὑποβάλω μίαν ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν θὰ ἔχετε καμμίαν δυσκολίαν νὰ ποικριθῆτε.

— Περιμένω.

— Ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ ταξειδίου σας, ταξειδίου τόσο κατεσκευασμένου καὶ μυστικοῦ, ἀφοῦ τὴν προτεραίαν δὲν ἐκάματε λόγον περὶ αὐτοῦ οὔτε εἰς τοὺς μαθητὰς σας, οἱ ὁποῖοι ἀνεκρίθησαν;

— Ὁ κ. Νικολέφ ἐφάνη ταραχθεὶς εἰς ἄκρον ἐξ αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως.

— Ἰδιωτικὰ ὑποθέσεις... εἶπε τέλος.

— Ὅποια;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ τὰς εἰπῶ.

— Ἀρνεῖσθε νὰ ὁμιλήσετε;

— Ἀρνοῦμαι.

— Μὰς λέγετε τοῦλάχιστον ποῦ ἐπηγαίνατε, ἀνχωρῶν ἐκ Ρίγας;

— Οὔτε αὐτό.

— Ἐπληρώσατε θεσιν μέχρι Ρέβελ... Εἰς τὸ Ρέβελ λοιπὸν εἴχατε ὑποθέσεις;

— Καμμία ἀπάντησις.

— Φαίνεται μᾶλλον εἰς τὸ Περνάου... ἀφοῦ ἐκρίνατε ἀναγκαῖον νὰ μὴ περιμείνετε τὴν ταχυδρομικὴν ἀμαξίαν. Ἐπιμένω: εἰς τὸ Περνάου;

— Ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἐπέμεινε σιωπῶν.

— Ἄς ἐξακολουθήσωμεν, εἶπεν ὁ ἀνακριτής. Περὶ τὴν τρίτην πρωινήν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ καπήλου, ἐση-

κώθητε... Συγχρόνως ἐσηκώθη καὶ αὐτός... Ὅταν ἐξήλθατε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν σας, σκεπασμένοι μὲ τὸν μανδύαν σας καὶ μὲ τὴν κουκούλαν κατεβασμένην ὅπως τὴν προτεραίαν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται διόλου τὸ πρόσωπόν σας, ὁ Κρόφφ σὰς ἠρώτησε ἂν παίρνετε ἕνα φλυτζάνι σοῦτ' ἢ ἕνα ποτήρι σνάπ... Δὲν ἐπήρατε τίποτε, κ' ἐπληρώσατε μόνον τὸ κρεβάτι σας... Ἐπειτα ὁ Κρόφφ ἐξεκλείδωσε καὶ σὰς ἤνοιξε τὴν θύραν... Τότε, χωρὶς νὰ προφέρει λέξι, μὲ βιαστικὸν βῆμα, ἐξωρμήσατε εἰς τὴν ὁδόν, ἐν τῷ μέσῳ βαθυτάτου σκότους, καὶ διηυθύνθητε πρὸς τὸ Περνάου... Εἰς ὅ,τι εἶπα, ὑπάρχει καμμία ἀνακριθεία;

— Καμμία.

— Διὰ τελευταίαν φοράν: θέλετε νὰ μὰς ἀνακοινώσατε τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου σας καὶ νὰ μὰς εἰπῆτε ποῦ ἐπήγατε;

— Κύριε Κέρστορφ, ἐδήλωσε τότε ψυχρότατα ὁ Νικολέφ, δὲν γνωρίζω ποῦ τείνουσιν ὄλοι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις, οὔτε κἀν διατὶ μ' ἐκαλέσατε εἰς τὸ γραφεῖόν σας... Ἐν τούτοις ἀπάντησα εἰς ὅλας ὅσας ἐθεώρησα καθήκον μου νὰπαντήσω... Εἰς τὰς ἄλλας ὄχι! Καὶ νομίζω ὅτι ἦτο δικαίωμά μου... Προσθέτω ἄλλως τε ὅτι τὸ ἔκαμα ἐν πλήρει καλοπιστίᾳ. Ἐὰν ἤθελα νὰ κρύψω ὅτι ἔκαμα αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, — καὶ τοῦτο διὰ λόγους τῶν ὁποίων εἰμαι ὁ μόνος κριτής, — ἐὰν ἤθελα νὰρνηθῶ ὅτι ὁ ἐπιβάτης τῆς ταχυδρομικῆς ἀμαξίης, ὁ συνταξειδιώτης τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου ἤμην ἐγώ, πῶς θὰ ἠμπορούσατε νὰ μὲ διαψεύσετε, ἀφοῦ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν σας, οὔτε ὁ ὀδηγός, οὔτε ὁ Πῶς, οὔτε κανεὶς ἄλλος μὲ ἀνεγνώρισεν, ὅς ἐκ τῶν προφυλάξεων τὰς ὁποίας ἐλάμβανα διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῶ;

— Πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐλέχθησαν ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Νικολέφ μετὰ μοναδικῆς ἀπαθείας καὶ ψυχραιμίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε καὶ ἀρκετὴ δόσις ἀγερωχίας. Ἐν τούτοις ἀπέμεινε πλέον ἢ ἐκπληκτος, ὅταν ἤκουσε τὴν ἀπάντησιν τοῦ δικαστοῦ:

— Ἄν ὁ Πῶς καὶ ὁ Μπρόξ δὲν ἔμαθον ποῖος εἴσθε, κύριε Νικολέφ, ὑπάρχει ὅμως ἄλλος μάρτυς, ὁ ὁποῖος σὰς ἐγνώρισεν.

— Ἄλλος μάρτυς;

— Μάλιστα... τοῦ ὁποίου τὴν κατάθεσιν θὰκούσατε ἄμείως.

— Καὶ ὁ ἀνακριτής, ἀποταθεὶς πρὸς ἕνα κλητῆρα, διέταξε:

— Νὰ εἰσαχθῆ ὁ ἐνωμοτάρχης Ἐκ. Μετ' ὀλίγον ὁ Ἐκ εἰσηλθεν εἰς τὸ γραφεῖον, ἔχαιρέτισε στρατιωτικῶς τὸν προϊστάμενόν του, καὶ ἀνέμεινε νὰνακριθῆ ὑπὸ τοῦ κ. Κέρστορφ.

— Εἶσθε ὁ ἀστυνομικὸς ἐνωμοτάρχης

Ἐκ, τῆς ἔκτης ἐνωμοτίας; ἠρώτησεν ἀνακριτής.

— Ὁ ἐνωμοτάρχης ἀπήγγειλε τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τίλους του, ἐνῶ ὁ Δημήτριος Νικολέφ τὸν ἐκύτταζεν ὡς ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἐβλεπε διὰ πρώτην φοράν.

— Τὴν 13 Ἀπριλίου, τὸ βράδυ, εὑρέθητε εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ;

— Μάλιστα, κύριε δικαστά, ἐπέρασα ἀπὸ ἐκεῖ ἐπιστρέφων ἀπὸ μίαν καταδίωξιν κατὰ μήκος τοῦ Περνάου, ἐναντίον ἐνὸς δραπέτου τῆς Σιβηρίας, ὁ ὁποῖος μὰς διέφυγε, ριφθεὶς εἰς τοὺς πλέοντας πάγους τοῦ ποταμοῦ...

— Ἀκούσατε τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ὁ κ. Νικολέφ δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κίνημα ζωηρᾶς συγκινήσεως, τὸ ὁποῖον δὲν διέφυγε τὸν ἀνακριτῆ. Ὅπως δὲν ποτε, ὁ κ. Κέρστορφ δὲν εἶπε τίποτε καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχην:

— Ἐξακολουθήσατε!

— Εὐρισκόμην μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου, ἀπὸ δύο ὥραν, εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ κ' ἐτοιμαζόμεθα νὰναχωρήσωμεν διὰ τὸ Περνάου, ὅταν ἡ θύρα ἀνοιξε, καὶ δύο ἄνθρωποι, δύο ταξειδιῶται, εἰσηλθον εἰς τὸ καπηλεῖον. Ἐρχοντο νὰ ζητήσουν ἄσυλον διὰ τὴν νύκτα, ἐπειδὴ εἶχε σπᾶση ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξία μὲ τὴν ὁποίαν ἐταξείδευαν... Ὁ ἕνας ἦτο ὁ Πῶς, ὑπάλληλος τῆς Τραπεζῆς Γιοχάουζεν, ἐκ Ρίγας, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζα πρὸ πολλοῦ καὶ μὲ τὸν ὁποῖον συνωμίλησα περὶ τὰ δέκα λεπτά... Ὁ ἄλλος, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐπρόσεχε νὰ κρύπῃ τὸ πρόσωπόν του ὑπὸ τὴν κουκούλαν τοῦ μανδύου του, κ' ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ θεώρησα ὑποπτον, προσεπάθησα νὰ τὸν γνωρίσω...

— Ἐκαμες τὸ καθήκον σου, Ἐκ, εἶπεν ὁ ταγματάρχης Βέρντερ.

— Ὁ Πῶς, ἐλαφρὰ πληγωμένος εἰς τὸ πόδι, εἶχε καθῆσθαι εἰς τὸ τραπέζι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφίσθαι ἕνα μεγάλο πορτοφόλι, μὲ τάρχηκὰ τῶν κ. κ. Ἀδελφῶν Γιοχάουζεν. Ἐπειδὴ ὑπῆρχαν ἐκεῖ πέντε ἐξ ἀκόμῃ ἄνθρωποι, πελάται τοῦ καπηλείου, ἐσύστησα εἰς τὸν Πῶς νὰ μὴ ἐπιδεικνύῃ τόσο ἐκεῖνο τὸ πορτοφόλι, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἦτο δευτέρον ἀπὸ τὴν ζώνην του μὲ ἀλυσιδα. Ἐπειτα διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, παρατηρῶν τὸν ἄγνωστον, τὸν ὁποῖον ὁ Κρόφφ ὠδήγησε εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅταν ἡ κουκούλα του ἐξετοπισθῆ ὀλίγον, καὶ διὰ μίαν στιγμὴν, μόνον διὰ μίαν στιγμὴν, ἠμπόρεσα νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπόν του...

— Καὶ αὐτὸ σὰς ἤρκεσε;

— Μάλιστα, κύριε δικαστά.

— Τὸν ἐγνωρίζετε;

— Μάλιστα, ἐπειδὴ πολλάκις ἔτυχε νὰ τὸν συναντήσω εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ρίγας.

— Ἦτο ὁ Δημήτριος Νικολέφ;

— Ὁ Δημήτριος Νικολέφ.

— Ὁ ἐδῶ παρών;

— Αὐτός, μάλιστα.

— Ὁ καθηγητής, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὴν κατάθεσιν αὐτὴν χωρὶς νὰ τὴν διακρίψῃ, εἶπε τότε:

— Ὁ ἐνωμοτάρχης δὲν ἠπατήθη... Πιστεύω, ἀφοῦ τὸ λέγει, ὅτι εὐρισκίτο ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸ καπηλεῖον... Ἄλλ' ἂν μ' ἐπρόσεξεν ἐκεῖνος, ἐγὼ δὲν τὸν ἐπρόσεξα διόλου... Ἀπορῶ ἐν τούτοις, κύριε δικαστά, πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἀντιπαράστασις, ἀφοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐδήλωσα ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην εὐρισκόμην εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.

— Ὅθὰ τὸ μάθετε, κύριε Νικολέφ, ἀπεκρίθη ὁ ἀνακριτής. Πρὸ τούτου ὅμως ὁθὰ σὰς ἐρωτήσω καὶ πάλιν: ἀρνεῖσθε νὰ μὰς εἰπῆτε ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ ταξειδίου σας;

— Ἀρνοῦμαι.

— Ἡ ἄρνησις αὐτὴ θὰ σὰς βλάψῃ.

— Διὰ τί;

— Διὸτι μὴ ἐξήγησις θὰ ἠμπόδιζεν ἴσως τὴν δικαιοσύνην νὰ σὰς καταδίωξῃ δι' ὅ,τι συνέβη ἐκείνην τὴν νύκτα εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ...

— Ἐκείνην τὴν νύκτα;... ἐπανελάβεν ὁ καθηγητής.

— Μάλιστα... Δὲν ἠκούσατε τίποτε εἰς τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῆς ὀγδόης ἐσπερινῆς καὶ τῆς τρίτης πρωϊνῆς ὥρας;

— Τίποτε. Ἐκοιμήθην ἕως τὴν ὥραν ποῦ ἐσηκώθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

— Οὔτε εἶδατε τίποτε ὑποπτον, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφεύγατε;

— Τίποτε.

— Ἐπειτα ὁ Δημήτριος Νικολέφ προσέθεσε διὰ φωνῆς, ἡ ὁποία δὲν ἐπρόδιδε τὴν παραμικρὰν ταραχὴν:

— Πιστεύω ὅτι, ἐν ἀγνοίᾳ μου, ἀνεμίγηθον εἰς κάποιαν σοβαρὰν ὑπόθεσιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκλήθην ὡς μάρτυς...

— Ὡς μάρτυς;... ὄχι, κύριε Νικολέφ.

— Ὅχι!... ὡς κατηγορούμενος! ἀνέκραξεν ὁ ταγματάρχης Βέρντερ.

— Κύριε ταγματάρχα, παρετήρησεν ὁ δικαστής Κέρστορφ αὐστηρῶς, μὴ ἐκφράζεσθε προλαμβάνων τὴν δικαιοσύνην, ἀλλ' ἀναμείνατε τὴν ἀπόφασίν της.

— Ὁ ταγματάρχης ἠναγκάσθη νὰ περιορισθῆ, ἐνῶ ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἐψιθύριζεν:

— Ἄ, γι' αὐτὸ λοιπὸν μ' ἐκάλεσαν ἐδῶ;...

— Ἐπειτα, μὲ σταθερὰν φωνήν, ἠρώτησε:

— Καὶ διὰ τί κατηγοροῦμαι;

— Ὁ Πῶς ἐδολοφονήθη τὴν νύκτα τῆς 13 πρὸς τὴν 14 εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ...

— Μπᾶ! ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐδολοφονήθη; ἀνέκραξεν ὁ κ. Νικολέφ.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Κέρστορφ, καὶ ἐσηματίσαμεν τὴν πεποιθήσιν ὅτι δολοφόνος του εἶνε ὁ ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἐκοιμήθητε σεις...

— Καὶ ἐπειδὴ ὁ ταξειδιώτης ἐκεῖνος εἶσθε σεις, Δημήτριε Νικολέφ... εἶπεν ὁ ταγματάρχης Βέρντερ.

— Ἄρα... ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος!

— Τοῦτο λέγων ὁ κ. Νικολέφ, ἠγέρθη, ἀπώθησε τὸ κἀθισμά του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ γραφείου, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττεν ὁ ἐνωμοτάρχης Ἐκ.

— Ἀρνεῖσθε, Δημήτριε Νικολέφ;... ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής, ἐγερθεὶς καὶ αὐτός.

— Ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰρνηθῆ κανεὶς, διότι ἀναιροῦνται ἀφ' ἑαυτῶν... ἀπεκρίθη ὁ Νικολέφ.

— Προσέξατε!..

— Ἐλάτε δά!.. Δὲν εἶνε σοβαρὸν... — Σοβαρότατον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Ζ' (Συνέχεια)

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΔΑ: — Καὶ τὸ βούτυρο τῆς φρυγανιάς τους... ἀκόμη καὶ τὴ μαρμελάτα τους...

ΜΠΕΜΠΗΣ: — Καὶ ὅλες τὶς τσοκολάτες τους...

ΤΟΤΟΣ: — Ὁ σκύλος μου Μπλάκ θὰ στέκεται σοῦξο καὶ θὰ κἀν ὅσα παιγνίδια ξεύρει, γιὰ νὰ σὰς μαζεύῃ πιδὸ πολλὰ κομμάτια ζάχαρι...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΔΑ: — Καὶ ἐγὼ θὰ σὰς χαρίσω τὴν Κοκκινισκουφίτσα μου, τὴν ὥραία κοτούλα ποῦ γεννᾷ τὰ φρέσκα αὐγά, γιὰ νὰ μὴν ἔχετε πιά ἀνάγκη τὸ κατὰστημα Κοτόπουλος-Πουλόπουλος καὶ Συντροφία!

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΔΑ, ἔξαφνα ἐν ἀμηχανίᾳ: — Ναι... ἀλλ' ἂν τὰ παιδιὰ τῆς Ζαχαρουπόλεως δὲν θὰ τρώγουν πιά γλυκίσματα... γιὰ ποιὸς θὰ κατασκευάζῃ ἡ κυρία Παστακρέμα;

ΤΟΤΟΣ: — Γιὰ τοὺς μεγάλους.

ΜΠΕΜΠΗΣ: — Καὶ οἱ μεγάλοι μπορεῖ νὰ μὰς δίνουν κ' ἐμᾶς...

ΤΟΤΟΣ, ἔξακολουθῶν, πρὸς τὴν κυρίαν Παστακρέμα: — Τέλος, θὰ σὰς φέρνουμε καὶ ὅλα τὰ λεπτά ποῦ θὰ παίρνουμε γιὰ τοὺς καλοῦς μας βαθμούς.

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΔΑ, μὲ τὴν καρδιά της: — Ὡ, καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ μελετοῦμε!...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, καθ' ἑαυτήν: — Αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε... Λόγια μόνον!...

Ἄλλὰ τί ἀγγελικὴ καλωσύνη ποῦ ἔχουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ! Νὰ τὰ χαρῶ ἐγὼ τὰ πουλάκια μου! Μὲ τὰσπρα τους καὶ κόκκινα προσωπάκια ποῦ εἶνε σὰν ζαχαρένια... μὲ τὰ χειλάνια τους ποῦ εἶνε σὰν φράουλες καὶ σὰν κεράσια... μὲ τὰσπρα δοντάκια τους ποῦ εἶνε σὰν τὸ ρύζι!... (Εἰς παραφορὰν τρυφερότητος:) Ἄχ αὐτὰ τὰ κοριτσάκια τὰ ξανθὰ σὰν τὸ μέλι!... Ἄχ αὐτὰ τ' ἀγοράκια τὰ μελαχροινὰ σὰν τὴν τσοκολάτα!... (Τὰ σφίγγει ὅλα μαζί εἰς τὰς ἀγκάλας της:) Γλυκισματάκια μου ἐσεῖς, μπυμπονάκια μου, κουφετάκια μου!...

ΣΚΗΝΗ Η'

Οἱ Αὐτοὶ, ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, εἰσερχόμενος δριστερῶ.

ΤΟΤΟΣ, λαμβάνων τὸν Διχουδάκην κατὰ μέρος: — Λοιπόν;... τί νέα;

ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — Κακά, ψυχρὰ κ' ἀνάποδα. Οἱ ἔμποροι δὲν ἀκούνε τίποτε...

ΤΟΤΟΣ: — Τί σοῦ εἶπαν;...

ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — Ὅθὰ ζητήσουν, λέει, πληροφορίες γιὰ σὰς... ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας.

ΤΟΤΟΣ: — Ὡ διάβολε! Μὰς πρόκοψαν!

ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — Καὶ νὰ ἦταν μόνον αὐτό!

ΤΟΤΟΣ: — Τί ἄλλο;

ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, κωτιάζων κρυφὰ πρὸς τὰ ἔξω: — Στὸ δρόμο... ἄλλοι μ' ἐλύτταζαν μὲ θυμὸ... ἄλλοι μὲ κοροϊδεῖαν... Φαίνεται πῶς οἱ ἔμποροι τὰ εἶπαν ὅλα... Παντοῦ μιλοῦσαν δυνατὰ γιὰ τὴ χρεωκοπία τῆς κυρίας μου, καὶ μάλιστα μὲ γέλια, λῆς καὶ χαιρουνταν.

ΤΟΤΟΣ: — Δυστυχί!...

ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — Καὶ νὰ ἦταν μόνον αὐτό!...

ΤΟΤΟΣ: — Τί ἄλλο πάλι;

ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ κάμωμε καλὰ νὰ κλείσωμε τὶς πόρτες... Ἄνθρωποι μὲ ἄγρια μούτρα τριγυρίζουν ἐδῶ ἀπέξω... Νά, νά! (δείχνει τὴν θύραν τοῦ Ζαχαροπλαστείου.) μαζεύονται ἔμπρὸς εἰς τὸ μαγαζὶ... Καλὰ εἶπα! πρέπει νὰ κιατεθάσωμε τὰ σιδερένια παραθυρόφυλλα!

[Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῆς οἰκονομίας, ἡ κυρία Παστακρέμα κἀθηται εἰς τὴν θέαν της, περιστοιχουμένη ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ, τὰ ὁποῖα προσπαθοῦν νὰ τὴν παρηγορήσουν, καὶ μὲ τὰ ὁποῖα φαίνεται συνομιλοῦσα χαμηλοφώνως, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰ ἔξω συμβαίνοντα.]

ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — Πρέπει νὰ τὴν εἰδοποιήσω. (Πηλοῦδων.) Κυρία... μὲ ἀδεία σας... Ἡ γνώμη μου εἶνε πῶς

«Νὰ ὄχρωθοῦμε!...» (Σελ. 188, στ. β')

πρέπει να κλείσωμε. (Δείχνει την θύραν.)
 ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, κιντάζουσα έξω:
 — Παναγία μου!... Τι γυρεύουν απέξω
 όλοι αυτοί οι άνθρωποι;...
 ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — Κυρία... με την ά-
 δειάν σας... ή γνώμη μου είναι πως δε
 γυρεύουν το καλό σας!
 [Ακούεται θόρυβος φωνών, ο ο-
 ποίος αυξάνει όσον προχωρεί ή σκηνή.]
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΔΑ, κιντάζουσα έξω: —
 "Αχ, κυρία!... Ένας αγριάνθρωπος κα-
 ταματωμένος, με μια μαχαίρα τέρη!...
 (Κρούπει το πρόσωπόν της εις την
 ποδιάν της κυρίας Παστακρέμα. "Η
 "Αγγελικουλά την μιμείται.)
 ΤΟΤΟΣ, βγάζει τον σουγιά του: —
 Μη φοβάσθε!... είμαι ώπλισμένος!...
 ΜΠΕΜΠΗΣ, έντρομος: — Μήν είναι ο
 Δράκοντας;
 ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — "Οχι, είναι ο χασάπης.
 ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, ροφικινδυνεύουσα
 ένα βλέμμα: — Βλέπω και τον ψωμά...
 ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — Πώς χαίρεται που μάς
 βλέπει τώρα 'εστέ ταψί!
 ΤΟΤΟΣ, κρύπτων τον σουγιάν του:
 — "Α! να και ο μπαμπάς!... Φαίνεται
 πολύ θυμωμένος... πά, πά!...

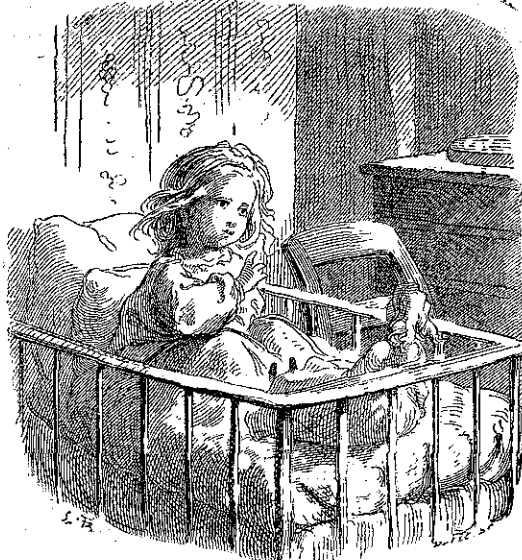
ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΔΑ: — Οί γονείς μου!
 ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ: — "Όλοι οι γο-
 νείς της πόλεως... μαζεθόηχαν κ' έξεγεί-
 ρουν τα πλήθη!
 ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — Κυρία... με την άδειάν
 σας... το καλό που σας θίλω... να όχυ-
 ρωθώμε! Είναι πιο σίγουρο αυτό! (Σω-
 ρεύει τραπέζια και καθίσματα εμπρός
 εις την κλειστήν θύραν, βοηθούμενος
 και υπό των άλλων.)
 ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, έντρομος: — "Ω
 Θεί μου!... τί θα γίνει τώρα;
 [Έξωθεν άνηχεί ο μανιώδης άλ-
 λαλαγμός του πλήθους, εν τώ μέσω του
 δλοίου ακούονται καθαρά αι φωνάι:]
 ΦΟΝΑΙ ΓΟΝΩΝ: — Τα παιδιά μας είναι
 μέσα!... Η μάγισσα τα προσελκύει και
 τα καταστρέφει οικογενειακάς και στο-
 μαχικάς!... Αίσχος!... Έντροπή!...
 Δόστε μας τα παιδιά μας!...
 ΦΟΝΗ ΕΝΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΟΥ: — Πρέ-
 πει να τα τιμωρήσωμεν αυστηρώς!
 ΤΟΤΟΣ: — Μάς υποχρέωσε!...
 ΜΠΕΜΠΗΣ: — Μήν ανοίξετε!... Θα με
 δείρουν!...
 ("Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
 [Κατά το γαλλικόν της Henriette Bezançon]

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ΄.

Το βράδυ, άφου έβαλε τα νυκτικά της κ' έκαμε την προσευχή της μπρο-
 στά 'ετο εικόνημα της Παναγίας, ή Λιλικά, εις το κρεβάτι πριν κοιμηθί,
 έκουβέντιασε πολλήν ώραν με την Αυγούλα δια τα συμβάντα της ημέρας.
 — Κάθε μέρα δεν είναι του "Αη-Γιαννιού. είπεν ή μητερούλα 'στην κόρη
 της 'θέλω δηλαδή να πά, Αυγούλα μου, πώς κάθε μέρα δεν είναι γιορτή και
 χορός. "Ε, μια φορά τόσο
 ... κάπου-κάπου... αξίζει
 κι' αυτό. Όταν γίνεται ό-
 μως πολύ-πολύ συχνά, το
 σπίτι παραλύει και το νοι-
 κοκυρεϊδ δεν άντέχει. Κου-
 ράζεται ο άνθρωπος κ' έ-
 πειτα αναγκάζεται να τρώ-
 γη πολλά γλυκά... που
 βλάπτουν 'εστο στομάχι...
 Νά, εγώ αν δεν έπινα
 ύστερα εκείνο το ζεστό, θα
 ήμουν τώρα σε κακό χά-
 λι... Κ' εγώ, που είμαι πια
 μητέρα... Φαντάσου εσύ,
 που είσαι ακόμα μικρή!...
 "Οχι, Αυγούλα μου... ο
 άνθρωπος δεν πρέπει να
 είναι λαίμαργος και να θέ-
 λη να τρώγη πολύ και άπ'
 όλα. Η λαίμαργία είναι με-
 γάλο ελάττωμα, και πρόσεξε, παιδί μου, πρόσεξε καλά, γιατί...
 Η Αυγούλα επερίμενε νάκούση αυτό το «γιατί»... αλλά δεν άκουσε τίποτε.
 Χωρίς να το καταλάβη, ή Λιλικά έκλεισε τα μάτια της κ' εκεί που μιλούσε,
 την πήρε άξαφνα ο ύπνος. Τότε έκλεισε τα δικά της και ή Αυγούλα, κ' έκοι-
 μήθηκαν έτσι ως το πρωί και οι δύο, και είδαν ένα σωρό όραϊα όνειρα.

(Τέλος)
 Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΙΚΟΝ ΗΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'. (Συνέχεια)
 "Ω, το άπαισιον παιγνίδι!...
 Πώς ο Σάσας κατώρθωσε να φθάση
 εις την κορυφήν του δένδρου; Δεν ή-
 ξευρε και ο ίδιος. Το δένδρον έγερε
 τότε δεξιθ και τότε άριστερά, από το
 βάρος του πελωρίου ζωού. Έταλαν-
 τεύετο πολύ επιφόβως, και ο Σάσας, μω-
 λης κρατούμενος εις την κορυφήν, έκιν-
 δύνευσεν να έκτιναχθί. "Ερριψε βλέμμα
 τριγύρω του. Τα δένδρα εύρισκοντο το
 έν πλησίον του άλλου. "Αν έδοκίμαζε
 τον ίδιον τρόπον σωτηρίας, τον όποιον
 μετεγειρίσθη άλλοτε και ο Βάσκας;
 Είναι άληθές ότι ο Βάσκας έμεγάλω-
 σεν επάνω εις τα δένδρα... "Αλλά και
 ο Σάσας δεν ήτο πλέον τόσο άδέξιος
 όσον την εποχήν εκείνην. Τόλημ έχρειά-
 ζετο και τίποτε άλλο...
 "Ο Σάσας έκρομάσθη από τον δυνα-
 τώτερον κλάδον, διέγραψεν ήμικύκλιον
 και είχε την καλοτυχίαν να πιασθί από
 ένα αρκετά δυνατόν κλάδον του πλησιε-
 στέρου δένδρου.
 Τον έκαθλίκευσεν, έπειτα έπέρα-
 σεν εις άλλον στερεώτερον, κ' εκεί έκά-
 θησεν, άσθμαίνων.
 "Η άρκτος μυρίζεται τώρα τον άέρα.
 — "Ε, κυρά κουμπάρα! Πάει, την
 έπαθες!... Σήρεσε αυτό το παιγνίδι;
 "Ο Σάσας κατίθη έως τον κορυμόν
 του δένδρου, έπέρασεν εις τους κλάδους
 που έξετείνοντο προς το αντίθετον μέ-
 ρος, και με τον ίδιον τρόπον κατώρθωσε
 να πηδήση εις άλλο δένδρον — τρίτον
 αυτό.
 — Και τώρα, αντίο, κουμπάρα! Σ'
 άρνω γιαί!
 "Ερροβόλησε κάτω σαν άστραπή, έ-
 σφύριξε του Κολοβού και άρχισαν να
 τρέχουν και οι δύο.
 "Ετρεξαν, έτρεξαν...
 Μίαν στιγμήν ο Σάσας έστράφη και
 δεν είδε τίποτε. Τότε έσταμάτησεν όλί-
 γον δια νάναπνεύση, και πάλιν άρχισε
 να τρέχη με όλην του την δύναμιν.
 "Ο ήλιος έδυσεν. "Ο ούρανός ήτο σκε-
 πασμένος με σύννεφα. "Ο ρύαξ έκελα-
 δούσεν ανάμεσα εις τα χόρτα. "Ο Σά-
 σας έπεσε κάτω κ' ήπιεν απλήστως. "Ο
 Κολοβός τον έμυμήθη.
 "Αναζωογονηθείς με το δροσερόν αυτό
 νερόν, ο Σάσας ανέθη και πάλιν εις
 ένα δένδρον, δια να ιδί αν πηγαίνη
 καλά.
 Ναι, επήγαινε κατ' εύθειαν εις το
 τέρμα. "Εξ ένστικτου είχαν ακολουθήση
 τον δρόμον που έπρεπε.
 "Αλλά μετ' όλιγον ο δραπέτης ήναγ-
 κάσθη να σταματήση. "Ητο έξηνητλημέ-
 νος, και έκτός τούτου εις το δάσος έσκο-

τεινίσαν ολωσδιόλου. "Εδιάλεξε το κα-
 τάλληλον μέρος και κατεκλίθη. "Ο Κο-
 λοβός έξηπλώθη εις τα πόδια του. Το
 παιδίον τότε τον έτράβηξε πλησιέστερα
 κ' έκοιμήθη βαθύτατα, με την κεφαλήν
 επάνω εις το σώμα του πιστού σκύλου.
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.
 Εις τας στέππας.
 "Όταν ο Σάσας εξύπνησε, το δάσος,
 δραστήριον, άντηγούσεν από τα άσμα-
 τα των πτηνών, τα όποια έχαιρέτων το
 φώς της ημέρας. "Ο Κολοβός έσκάλιζε
 μέσα εις τους θάμνους και βεβαίως κάπου
 είχαν ανακαλύψη νερόν, διότι ήκούετο ο
 κρότος της γλώσσης του καθώς έπινε.
 — Κολοβέ! έκραξε το παιδίον.
 — "Εδώ! έκραύχασεν ο κλόος σκύ-
 λος.
 "Ο Σάσας έτρεξε προς το γαύγισμα
 και εύρε τον Κολοβόν ενώπιον πηγής
 διαυγούς, ή όποία ανέβλυζεν εις βρυώ-
 δες κοίλωμα.
 — Μπράβο, σύντροφε! Νερό βρή-
 καμε λαμπρό... Στο τραπέζι τώρα να
 φάμε!
 — Μαζί μου, μη φοβάσαι τίποτε!
 έκαυθήθη ο σκύλος. "Αφινέ με μοναχά
 να κάμνω εκείνο που ξεύρω.
 — Θυμάσαι, Κολοβέ, το πρωί στο
 σπίτι μας;...
 "Ο Κολοβός έχαμήλωσε την κεφα-
 λην με ύφος ρευδωδες.
 — "Ενα σαμποάρι άναμμένο επάνω
 στο τραπέζι... ψωμάκια ζεστά... κέικ...
 βούτυρο... κρέμα... χοιρομέρι... κρύο
 ψητό...
 "Ο Κολοβός έγλείφετο...
 — Αδύα... κοτολέττες... μπισκότα...
 — Μη μου τα λές!... μη μου τα
 λές!...
 "Αν ο Κολοβός είχε μανδηλι, βεβαίως
 θα το έβγαζε δια να σκουπίση τα μάτια
 του.
 — Τώρα... πρέπει να είμεθα κ' ευ-
 χαριστήμενοι με ξεροκόμματα και φουν-
 τούκια... Τι να γίνει, σύντροφε! "Υπο-
 μονή!
 Και με το φιλοσοφικόν αυτό συμπέ-
 ρασμα, ο Σάσας έβρεξεν εις το νερόν
 ένα κομμάτι ψωμί μαύρο, δια να μαλα-
 κώση όλιγον, και άρχισε να σπάζη
 φουντούκια.
 "Ερριξε κ' ένα κομμάτι του σκύλου
 του. "Εκείνος το άρπαξε στα πεταχτά
 και άμέσως έζήτησε και άλλο. "Αλλά
 ο Σάσας είχε πλέον σηκωθί.
 — Πρέπει να τρώμε με οικονομία,
 σύντροφε!... Και τώρα, θρόμο!
 "Ο Κολοβός ήπιεν άκόμη όλιγον,
 και εύθυμος πλέον, έπροπορεύθη.
 Το δάσος έγίνετο όλονεν άραιότερον.
 Τους πικνούς δρυμούς διεθέοντο λόγ-
 μαι, και έπειτα άπλαί συστάδες θά-
 μνων. Και όπισω από τους θάμνους αυ-

τούς, έρχίνοντο αι στέππι, σκεπαμέ-
 νι με χρυσίζουσαν άμμον.
 "Όταν έξηλθεν από το δάσος, ο μι-
 κρός ταξιδιωτής έστάθη, δια να ιδί
 προς ποϊον μέρος έπρεπε να διευθυνθί.
 "Εμπρός του έξετείνετο μία άπεραν-
 τος μονότονος πεδιάς, μία έρημος γυ-
 μνή και τραχίτη, όπου τίποτε δεν έρρι-
 νετο να ζή. "Όλα τα έμψυχα πλατάμα-
 τα είχαν καταφύγη εις το δάσος.
 Πού να υπάγη; που έπρεπε να διευ-
 θυνηθί;
 "Ο ήλιος άνέτειλεν όπισω από τας
 κορυφάς του δάσους. "Επρεπε λοιπόν
 να τω στρέψη την ράχιν και να διευ-
 θυνηθί προς δυσμάς.
 Νά έδλεπε τουλάχιστον που-
 θενά καπνόν! "Ητο ίσα-ίσα ή
 ώρα που οι νικοκυρές άνάπτουν
 τα τζάκια των. "Αλλά ματαίως
 ο Σάσας παρατηρεί με προσο-
 χήν τον όρίζοντα... Βγάζει το
 καπέλλο του και κάμνει τον
 σταυρόν του... Ειξεύρει καλά
 ότι τώρα άρχίζουν δι' αυτόν αι
 άληθινά δυσκολία του ταξει-
 διού... "Η θα τας υπερνικήση, ή
 θάποθάνη, — δεν έχει άλλο!
 Και εάν άποθάνη, κανείς ποτε
 δεν θα ήμπορήση νάανακλύψη
 το σώμα του, θαμμένον υπό
 την χρυσήν άμμον! Κανείς!
 "Ο Σάσας γονατίζει.
 — Θεέ μου, αξιώσε με να
 γυρίσω στο σπίτι, να ξαναϊδω
 τη μητέρα μου!.. Σώσε με!
 Σū είσαι παντοδύναμος, κ' εγώ,
 βλέπεις, είμαι μικρός, είμαι
 κόνινας, και οι στέππες είναι
 άπεραντες και φοβερές. Σώ-
 σε με!
 Και δάκρυα έπλημμύρησαν έ-
 ξαφνα τα μάτια του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ΄.

Το μαγνίριον της δίνας.

Πόσην ώραν όδοιπορούσεν ο
 Σάσας;
 Δεν ήξευρεν ούτε αυτός...
 Πρό πολλού ο ήλιος έφαίνετο
 σταματισμένος εις το μέσον του
 ουρανού και αι άκτινές του ήσαν άμειλι-
 κτοι. "Η άμμος, παρακτουμένη, άνέδιδε
 θερμότητα φοβεράν, ή όποία έφλόγιζε το
 πρόσωπον του παιδίου ως εάν έστέκετο
 εμπρός εις κάμινον. "Επιπε συχνά από
 όλιγον νερόν, και έβρεγε το στόμα του
 Κολοβού. "Ηξευρε τώρα ότι το νερόν ήτο
 ή τελευταία του έλπίς.
 "Εξάφνα ή άμμος υποχωρεί υπό το
 βάρος του και το πόδι του βυθίζεται.
 Πρέπει να δώση δύναμιν δια να το άπο-
 σπάτη... Με κόπον πολόν κατορθώνει
 να περιπατήση άκόμη μισήν ώραν, και
 έπειτα πίπτει κάτω, άσθμαίνων. "Αλλά

σηκόνεται πάλιν και προχωρεί. Δεν
 πεινά. Μόνον φλογερά δίψα τον βαστα-
 νίζει, άλλ' όσον είμπορεί οικονομεί το
 νερόν του, το όποϊον είναι ή ζωή του...
 Μεγάλα πουλιά στακτερά πετούν εις
 τα αιθέρια ύψη, επάνω από τας στέππας.
 Μερικά χαμηλώνουν, και ή μαύρη σκιά
 των πτερυγών των όλισθαίνει επί της
 χρυσής άμμου. "Εγγίζουσι σχεδόν το
 παιδί... αλλά καθώς βλέπουν, ότι το
 θήραμα είναι πολύ βαρύ δι' αυτά, φεύ-
 γουν πάλιν μακράν εκβάλλοντα άγρίας
 κραυγάς.
 "Ο Κολοβός τρέχει, με την γλώσσαν
 έξω, κινών την κεφαλήν κάθε τόσο
 σταματᾷ και ούρλιάζει! και αυτός επί-

"Ω, το άπαισιον παιγνίδι!...» (Σελ. 188, στ. γ΄.)

σης υποφέρει πάρα πολύ από την ζέστην.
 "Οσάκις ο κύριός του καταπίτη και
 μένη έξηπλωμένος και άκίνητος, ο Κο-
 λοβός γαυγίζει, τον τραβά από τα φορέ-
 ματα και τον αναγκάζει να σηκωθί.
 "Ο δυστυχής Σάσας ούτε και αυτός
 δεν ειξεύρει πως είμπορεί άκόμη να πε-
 ριπατή. Τα πόδια του κινούνται ως εν
 όνειρω!
 Το κεφάλι του καιεί, κίτρινοι κύκλοι
 περιστρέφονται εμπρός εις τα μάτια του
 εις το ξηρόν του στόμα, ή γλώσσά του
 έχει γίνει σαν ρούχο στρημένο...

γαία θεά 5, Ἀμαζών 6, Χώρα τῆς Ἑλλάδος 7 Ἀρχαῖος βασιλοπαις τῶν Θηβῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Πατρίδος 222. Φωνηεντόλιπον.

-φσ-φφ*-τ-δ-μζ-δν-γγντ

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παλλάδος 223. Γρίφος.

Πάν, τὸν πατεῖ ρινόκερος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φύλλων 12, 13, 14 καὶ 15.

106. Ἡμερον, σήμερον.—107. Ἀσφύζια (ἀσφ-α).—108. Τὸ στόμα.—109. Γεννητρία (γέν-νη-τρια).—110. Ἡ λέξις στρεβλὸς ἢ στρεπτός.

111. ΠΑΔΟΣ 113-114. 1) Δέων(ἐγΝΩ) ΑΚΑΡΙ ΕΛπίδων) 2) Αἴξ (ἀτα- ΔΑΒΙΔ ΕΙΑ).—115-117. 1) ἘΞ ΟΡΙΖΩ ἰδίων τὰ ἀλλότρια 2) ἘΞ ΣΙΔΩΝ οἰκίων τὰ βέλη 3) ἘΞ ἀνάγκης τὰ κακά.—118.

112. Τ ΕΝΙΑΥΤΟΣ, ΕΥΡΥΑ- ΡΙΣ ΕΛΛΑΣ, ΝΥΚτε- ΘΩΜΑΣ ἸκΡίωμα. Ἀργύρος, ΔΗΜΗΤΗΡ Ὑμέναιος, Τάνταλος, Οἰνύμαος, Σωκράτης.—119. Ἀπὸ αὐτομάτου οὐκ ἔστι σοφία.—120. Ὁ πεινασμένος λύκος εἰς τὴν ἀνεμοζάλην χαιρῆται.

121. Φιγαλία (φί, γα, Λεία).—122. Σκύμνος-ὑμνος.—123. Λάς, ἄλς.

124. ΠΑΔΜΥΡΑ 125. ΚΗ-ΔΕΙ-Α ΔΟΜΟΚΟΣ ΔΕΙ-ΛΙ-Α ΚΑΛΑΜΟΣ Α-Α-ΡΩΝ ΚΟΛΩΝΙΑ 126. Διὰ τοῦ Α: ΚΩΝΕΙΟΝ Κραβασαράς, Ἄγρα- ΠΙΣΙΔΙΑ φα, Βράχμας, Ἄγρα, ΑΛΗΘΕΙΑ Δάμδα, Λάγανα; Ἀμαργάν=ΚΑΒΑΛΛΑ.—127. ΣΥΡΑΚΟΥ-ΣΑΙ (Σ.ΣΥρα, ἌΡΑτος, ἄΚΟΥω, με-ΣΑΙος).—128. Ψυχῆς ἀγρία σώματος μα-θαμός.—129. Ἡ Ἑλλάς προώρισταὶ γὰρ ζήση καὶ τὰ ζήση. (I, ελ, ἀς, πρὸ ο, ρ' εἰς τέ-ναξ εἰς ι-καί-θαξ εἰς ι.)

130. Ὀσρόης (ὄς, ρῶ, εἰς).—131. Πτόον. Πτόων.—132. Τωβίτ-(ὄβι)-Ἰώβ.—133.

134. Τ Κάμπος, κάμπη.— ΠΡΟ 135. Χαμαιλέων— ΑΝΑΦΗ χαμαί=λέων+(φ- ΣΥΝΑΓΡΟΣ σος=σός=) ι+ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ (Μίδας=μί=)δός ΔΑΠΑΡΑΣΚΕΥΟΣ = ΛΕΩΝΙΔΑΣ.

136. ΚΡΙΤΙ- ΔΕ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΠΥΡΙΤΙΣ, (Ἀλκίππη, Ἄσδρουβάς, Καλλικράτης, Ἄνταϊος, Χριστός, Λατῆς, μάσΗΣις).—137. Πέπων πάθος πέπωνεν ἀνευ ἀράτου οἴνου.—138. Ὡς οὐδὲν ἢ μάθης ἀν μὴ νοῦς παρῆ (ὡς οὐδὲν ἐμ-αθ εἰς εἰς-ἀνημηνοῦ σπάροι).

139. Διέδημα (διά, δῆ, μά).—140. Ἐκλύω κλύω-λύω-ύω.—141. Ἀπλοῦς-ἀπυλος.

142. Τ 143. ΝΑΥΤΙΛΟΣ (αὐλός, υἰός, Τύ- ΚΩΦΟΣ τος, Ἰταλία, Ἀά- ΦΙΛΩΤΑΣ τιον, οἶνος, σίτος.) ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ —144-146. 1) Πάν- τα γῆρας διδάσκει καὶ χρόνον τριβή. 2, Βουλὴ σοφοῦσιν ἐν νυκτὶ γίνονται. 3, Ὡς ἡδὺς ὁ βίος τῶ ἀπειροῦντι αὐτοῦ.—147. ΕΛΙΣΩΝ (Βρατώ, Ἀδάμας, Ἀσία, Κωνσταντινούπολις, Πλά- τῶ, φασιανός).—148. Ἐμπα στὰ γυφτο- πούλα καὶ διάλεξε τ' ἀσπρότερο.—149. Μὴ ἔσο αὐθάδης καὶ ἀναιδής. (Μί ἔσω-ἀφ'θα δῖς-καί-ἀνε δῖς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις με ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδουητάς μας λεπτά 5 μόνον με παρὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με ε φ α λ α τ ο τριπλάσιον. Ἐλάχιστος δρος 15 λέ- ξεις, δηλαδή καὶ ἀλιγότεραι τῶν 15 πληρόν- ται ὡς γὰρ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παρὰ ἢ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ἐπολογεῖται ὡς ἔξ λέξεις ἀπλά.—Δι μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται!.

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι! Δίαν συγκινημένους ἐκ τῆς τιμῆς δι' ἧς με περιεβάλατε, ἐκλείναντες τὸ ψευδῶ- νυμνὸν μου πρῶτον, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εὐ- χαριστήσω ἰδιαιτέρως ἕναστον ὑμῶν, ἐκφράζω τὰς ἀπειροὺς μου εὐχαριστίας καὶ τὴν βα- θεϊάν μου ἐγνωμοσύνην πρὸς πάντας τοὺς τιμήσαντάς με διὰ τῆς ψήφου των, μάλιστα δὲ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες δι' αὐθαρητῶν δη- λώσεων καὶ τῆς ἐν γένει ἐνεργείας των, πολ- λαχῶς καὶ ποικιλοτρόπως ὑπεστήριξαν ἡμε- τέραν ὑποψηφιότητα. Ἰδιαιτέρην ὄμως ὑπε- χρέωσιν αἰσθάνομαι, ἵνα εὐχαριστήσω θερ- μότερα τὸ κόμμα Δάτρου τοῦ Ἀσπέρου- Ὑμνου τῆς Ἐλευθερίας, ὅπερ τόσον εὐγε- νῶς ἐγκολπωθέν τὴν ὑποψηφιότητά μου καὶ ὑποστήριξαν αὐτήν, τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν μου.—Μαγαρομύητος Βασιλιῆς. (H, 242)

Τοῦζέλι, Κάρολε, Πυργιώτικο Φιλότιμο, Μιμόζα, Ζήτω ἡ Διαπλάσις! — Ἰερὰ Ἄλις, Μαγαμένη Φύσις. (H, 243)

Ἀγαθὰ Βασιλοπαι, θερμὰ συλλυπητή- ρια ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς προσφιλοῦς σου ἐξαδελφούλας.—Χιακὸ Ἀστέρι. (H, 244)

Ἐδουκ Πλάτανε, ἐκούζουλάθης καὶ δὲν μοῦ γράφεις ἢ σοῦ ἐσώθη ἡ μελάνη; — Χιακὸς Οὐρανός. (H, 245)

Παῦ ἀνταλλαγὴν δελταρίων. Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ἀποστείλαντάς μοι.— Ἀσπασία Ταυτοκλή. (H, 246)

Διατὶ, ἄῖλις, εἶσαι κατὰ τοῦ ἄῖλι- νου ἀπὸ ἀμφοτέρων οἱ Σύλλογοι ἐρ- γάζονται πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν; Καὶ ἡμεῖς μόνον ὑπὲρ τῆς προσφιλοτάτης «Διαπλά- σεως» ἐργαζόμεθα. Ἄν γνωρίζεις ὅτι ἐργαζό- μεθα καὶ δι' ἄλλον σκοπὸν, φανέρωσέ το δη- μόσια.—Σύλλογος ἄῖλις. (H, 247)

Χαῖρε τῆς Βασιλοπαιδος ἡ μαγκούρα, δι' ἧς παστελόνονται πολλοί.—Χαῖρε... γαῖδουράγαθον! οὐ τὴν δύναιμι ἐδοκίμασε τῆς Μάννας ἢ Εὐχῆ!!—Χαῖρε, Ἰδανικό- της, κλίμαξ κολάσεως! διὰ σοῦ γὰρ κατοί- κων Βεελζεβούλ... τὸ Φιλότιμο ἀνεκτά- λυψε.—Χαῖρε, Χιακὸ Ἀστέρι, ντεαλλητή- ριον λάρυγγα ἔχον, parole θὰ τὲς φᾶς, καὶ θὰ εὐνῆς τὴν ράχιν σου, τρέχον!!—Χαῖρε, Ἄσπρον Εἰρηγῆς, μ' ἐπιδοφόρον γραβάταν περιφερόμενον, καὶ ἐπὶ τῆς θεᾶς παστῶν σκαν- δαλιζόμενον!!—Χαῖρε!! τηλεγράφημα δι' οὗ Φιλότιμον ἐγελάσθη! ἵνα τὴν Γλυκοκο- τάλα εὐρη, ἔπεσε δὲ σὲ... λάσπη!!—Χαῖρε, Γαῖλα... τὰ παντ' ὄρωσα ἀπὸ τὰ ὕψη. Δύο συνδρομαὶς ἀπύρων... ὡς Ἐδανθῆ Χιον ἀνα- καλύψη!!—Χαῖρε, Ἐδουκ Πλάτανε, τοῦ Βεελζεβούλ ἀκόλουθε πιστέ! Χιῶτες, ἡμεῖς δὲν εἰμεθα! ποτέ—ποτέ! Χαῖρε νίκη!! στερε- ρὸν τοῦ Σύλλογου μας ἔρεισμα, χαῖρε ὁμό- νοια! λαμπρὰ τῶν μελῶν χάρις καὶ γνώρι- σμα.—Ἀγαθὰ Βασιλοπαις.—Ἰδανικό- της. (H, 248)

Μαρία, Ἰουλία, διατὶ τοιαύτη περιφρόνη- σις μὴ ἀπάντησας; Κουραμπιέδες Μιμόζας ἀσχολεῖσθε κατασκευάσαι; Ἐγὼ δὲν θέλω; Πῶς ἀπρεμιντὶ μᾶς ἔδωκα; — Πυργιώτικο Φιλότιμο. (H, 249)

Σύλλογον ἄῖλις Σιών Ἰεροσόλυμα. Δέχομαι νὰ εἶμαι ἀνταποκριτὴς σας.— Μεγακλῆς Ἀλικακῆς. Πύργος Ἡλίας (Ἑλ- λάς). (H, 250)

Γενομένων ἀρχαιοσιδῶν Σύλλογου «Πα- νελλήνων», ἐξελέγη πρόεδρος Κωνσ- λεικὸν Δάβαρον, ἀντιπρόεδρος Ἑλληνικὸν Κλέος, γραμματεῖς Στέφανος τῆς Δόξης, Ἀεράμι τῆς Ἐλευθερίας, ταμίας Φύλλος σι Ἀχαρα, μέλη: Ἐγθουσιώδης Ἑλληγ, Αἰθιοβοβίων Ἀρματηλάτης, Κατανάξων Αἰθιοβοβίων—Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Ἀ- πευθυντέον: Ἀλέξ. Ν. Μαλλοῦχον (Σύλλο- γον «Πανελλήνιον») Poste restante, Δημη- τῶνα (Grèce). (H, 251)

Ἀθάνατος Ἑλλάς, τί λουκετάκια, πῶ! πῶ! πῶ!!! Πῶς τὰ πέρασε εἰς τὴν παραθέρισίν σου; Πάσχοῦσα Ἑλλάς, θερμὰ συγκαρητήρια.—Κυρία Παράξηση. (H, 252)

Ἐπικενυμένῳ Ἑλληγόπουλο, Τοῖρε! Ἐἶπεν ὁ... γκίδαρὸς (!!) τὸν πετεινὸ κεφα- λα...!!!—Κηρὸς τοῦ Δικαίου, Ἀγγὴ ἐν Ζόφω. (H, 253)

Ἀθάνατος Ἑλλάς μου, σοῦ εὐχομαι καλὸ ταξεῖδι.—Μεγάλῃ Ἰδέα, πῶς πᾶν τὰ τραπεζάκια;—Ἀρχὼν τοῦ Πηλίου. (H, 254)

Ἰδανικότης, Πλάνατος ἐφόρισσε; Νὰ μὴ τὸ πῆς, γιὰτ' ἔχει κρῦν τὸ νερὸ κ' ἂν πῆς θὰ δροσισθῆς.—Πάσχοῦσα Ἑλλάς, Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου. (H, 255)

Ἀνιδεῦ, ἐξάδελφε! Ἀθλητά! Ἐνδοξὸς πηδαλιόχῃ!! (Καὶ εὐγενεστάτῃ Fi- fty-tow Compagnie!!! Κίνησις καλο- καιριάτικη Φαλήρου πλησιάζει! Διοστρο- φόρος, ἐτοιμάσου!!! Δυστυχῆς Ὑπαρξίς, ἐξάδελφε! Προσοχὴ! Fumés γυαλιὰ σου! Φόβος συγκρούσεως, καταποντισμοῦ! Στὸ Μαγεμένο Ἀερογιάλι Ἐλευσίνος!!! Στὴν Ἀνάστασι ὡς εἶπον; Ζήτω 230!!—Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα. (H, 256)

Στάς φιλάτας Παράξηση, Ἀθάνατον καὶ Κώστωβις εὐχομαι καλὸ ταξεῖδι.— Πάσχοῦσα Ἑλλάς, ὑπουργὸς Πασχόντων Κρά- τούς Ἀνοικτοκάρδων. (H, 257)

Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως τοὺς συγκαρῆντας με ἐπὶ τῇ ἐορτῇ μου, ἰδιαιτέρως ἀγα- πητὰ μέλη.—Εὐχῆ τῆς Μάννας. (H, 258)

Ἀνταλλάσω εἰκονογραφ. δελτάρια παντα- γόθεν. Γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκό- νος. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς.— Philippe Me- lissas, le Caire (Egypte). (H, 259)

Ἀνταλλάσω εἰκονογραφ. δελτάρια παντα- γόθεν. Γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκό- νος. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς.— Apostolos D- Kapellos, le Caire (Egypte). (H, 260)

ΓΑΡΓΑΦΙΑ ΚΡΗΝΗ — ΜΥΡΟΕΣΣΑ ΦΥΣΙΣ Ὑποψήφιοι Δημοψηφίσματος 1908 !! ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ !!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates for different regions and terms. Columns include 'Εσωτερικὸν', 'Ἐξωτερικὸν', and 'ΕΤΗΣΙΑ', 'ΕΞΑΜΗΝΟΣ', 'ΤΡΙΜΗΝΟΣ' rates.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Δὲν καταδέχομαι νὰ συζητήσω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ καθηγητὴς με ὕφος ὑπεροπτικὸν αὐτὴν τὴν φορὰν. Εἰμπορῶ ὄμως νὰ μάθω διατὶ ἡ ἐνοχὴ πίπτῃ ἀκρι- βῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ ταξει- διώτου, ὁ ὁποῖος διενυκτέρευσε εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τοῦ πανδοχείου;

Διότι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Κέρστορφ, εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου ἐκεῖνου εὐρέθησαν ἴχνη μαρτυ- ροῦντα ὅτι ὁ δολοφόνος τὸ διε- σκέλισε τὴν νύκτα, διὰ νὰ εἰσ- χωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πῆς ἀπὸ τὸ ἄλλο παράθυρον, τοῦ ὁποῖο ἐβίασε τὰ παραθυρό- φυλλα... διότι ὁ συνδουλιστήρ ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποίηθῃ διὰ τὴν παραβίαν αὐτὴν, ἀνευρέθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ταξειδιώτου...

Τῶντι, ἀπεκρίθη ὁ Δημή- τριος Νικολέφ, ἂν παρετηρήθη- σαν τοιαῦτα τεκμήρια, εἶνε τού- λαχιστον παράδοξον...

Καὶ προσέθεσεν ὡς ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤμπορούσε νὰ φορᾷ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις:

Ἄλλ' ἐὰν τὰ τεκμήρια αὐτὰ μᾶς ἐμποδίζουν νὰ παρα- δεχθῶμεν ὅτι τὸ ἐγκλημα διε- πράχθη ὑπὸ κακούργου εἰσελθόν- τος ἐξώθεν, δὲν ἀποδεικνύουν τάχα ὅτι τὸ ἐγκλημα διεπρά- χθη μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου;

Ἐνοχοποιεῖτε λοιπὸν τὸν κάπηλον... ἐναντίον τοῦ ὁποῖου τίποτε δὲν προέκυψεν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως;

Δὲν ἐνοχοποιῶ κανένα, κύ- ριε Κέρστορφ, ἀπήντησε με ὕφος ἀκόμη ὑπεροπτικώτερον ὁ Δη- μήτριος Νικολέφ καὶ δ,τι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ εἶπω, εἶνε ὅτι

ἐγὼ εἶμαι ὁ τελευταῖος τὸν ὁποῖον ἡ δι- καιοσύνη θὰ ἤμπορούσε νὰ ὑποπτεύσῃ διὰ τοιοῦτον ἐγκλημα. Ἡ δολοφονία συνωδεύθη ὑπὸ κλο- πῆς, εἶπε τότε ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, καὶ τὰ ρουβλία, τὰ ὅποια ὁ Πῆς μετέ- βαινε νὰ πληρώσῃ εἰς Ρέβελ διὰ λογα- ρισμὸν τῶν κ. κ. Ἀδελφῶν Γιουχάου- ζεν, ἔγιναν ἄφαντα ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του. Ἐ! καὶ τί με μέλει; Ὁ ἀνακριτὴς ἐπενέθη τότε μεταξὺ τοῦ καθηγητοῦ καὶ τοῦ ταγματάρχου, λέγων:

Δημήτριε Νικολέφ, ἐπιμένετε εἰς τὸ νὰ μὴ θέλετε νὰ φανερώσετε οὔτε τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου σας, οὔτε διατὶ ἐφύγατε ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον εἰς τὰς τέσο- σαρὰς τὸ πρῶτ', οὔτε ποῦ ἐπήγατε φεύ- γων ἐκεῖθεν;... Ἐπιμένω.

Τότε λοιπὸν ἡ δικαιοσύνη εἰμπο- ρεῖ νὰ σᾶς εἴπῃ: δὲν ἠγνοεῖτε ὅτι ὁ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος ἦτο κομιστὴς ποσοῦ σημαντικοῦ... Μετὰ τὸ πάθημα τῆς ἀμάξης, ἐνῶ ἐπηγαίνατε με τὸν Πῆς εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταν- ροῦ, συνελθότεν τὴν ἰδέαν τῆς κλοπῆς... Ὄταν ἡ σιτιρῆ σᾶς ἐφάνη κατάλληλος, ἐξήλ- θατε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν σας διὰ τοῦ παραθύρου, εἰσήλαθε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πῆς διὰ τοῦ ἄλλου παραθύρου, τὸν ὁδολο- φονήσατε διὰ νὰ τὸν ληστεύ- σετε, καὶ τὴν τετάρτην πρωί- νην ὦραν, ὅταν ἐφύγατε ἀπὸ τὸ καπηλεῖον, ἐπήγατε νὰ κρύψετε τὰ κλοπιμαῖα κά- που...

Ὅπου ἐπιτέλους θὰ τὰ εὐρωμεν! διέκοψεν ὁ ταγμα- τάρχης Βέρντερ.

Διὰ τελευταίαν φορὰν, ὑπέλαθεν ὁ ἀνακριτὴς, θέ- λετε νὰ μᾶς εἴπητε ποῦ ἐπή- γατε ἀπὸ ἐξήλθατε ἀπὸ τὸ καπηλεῖον;

Διὰ τελευταίαν φορὰν, ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ καθηγητὴς. Συλλάβετέ με, ἂν θέλετε.

Ὅχι, κύριε Νικολέφ, ἐπεῖπεν ὁ κ. Κέρστορφ πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ ταγ- ματάρχου Βέρντερ. Τὰ ἐναν- τίον σας τεκμήρια εἶνε τῶντι σοδαρώτατα. Ἄλλ' ἄνθρωπος τῆς θέσεώς σας, γνωστός διὰ τὴν χρηστότητα ὄλης του τῆς ζωῆς, ἔχει δικαίωμα εἰς κά- ποιας διακρίσεις... Δὲν θὰ

Ἄς ἀφίσωμεν νὰ προχωρήσῃ ἡ ἀνάκρισις... (Σελ. 194, στ. γ')